

22. kapitel: Om at integrere sig med terrorister

Eller om min kvindelige tilgang til terrorisme

Historien om terroristen Sharon Lee Holland

Som nævnt i tidligere kapitler var jeg i sommeren 1970 blevet yderst radikaliseret på Dr. Godfreys farm i Canada gennem de bøger jeg havde læst. Jeg havde købt en sovepose og øvet mig i at sove udendørs uden for min hytte om natten, da jeg forestillede mig at det var sådan man gjorde som guerilla i Guatemala og på rejsen gennem USA. Det minder lidt om min forgænger Jacob A. Riis, der som det første ved ankomsten til USA nøjagtigt 100 år før mig købte sig en revolver, for det mente han ikke man kunne klare sig foruden i det Amerika han havde hørt om. (Som det gik fik jeg så godt som aldrig brug for soveposen og sov under de næste 5 års rejse aldrig udendørs).

Ved juletid 1970 brød jeg så mere eller mindre halvhjertet op da det nu var tid til at komme videre mod min endelige destination i Latinamerika. Men det var en skræmmende tur, så da den amerikanske assistent i Dr. Godfrey klinik i Toronto, Ann Ruffner, inviterede mig ned for at tilbringe julen i sit hjem nær St. Louis forekom det mig som en tryk, komfortabel start - næsten halvvejs gennem USA på min vej mod Mexico.

Som jeg skriver om i "Om at sige ja til kvinder" var jeg enormt frustreret i tiden i Canada over ikke at kunne få en eneste canadisk kæreste. Ingen var interesseret i mig skønt jeg hver weekend tog ind til Toronto for at forsøge at finde en og havde været så desperat at jeg søgte psykologhjælp for at finde ud af hvad der var galt med mig. Men dette ændrede sig straks ved ankomsten til Amerika.

Allerede i Dr. Godfreys klinik, hvor jeg overnattede i weekenderne i Toronto, havde Ann Ruffner demonstreret denne enorme nationale forskel ved åbent at flirte med mig og 3 dage før jul havde hun forført mig. Men det var klart mere en ideologisk end en seksuel tiltrækning mellem os, for jeg

blev snart træt af hendes lange kedelige foredrag om at være anarkist og glødende tilhænger af den russiske anarkist Kropotkin. Jeg havde aldrig hørt om ham før, men følte, at hun klamrede sig til en urealistisk fortid i ligeså høj grad som tilhængerne af Lenin eller de ca. 30 tilhængere af Trotskij i Toronto, som talte i en uendelighed til deres møder hver fredag om at redde "masserne".

Ikke desto mindre var Ann som amerikaner en frisk brise for mig i Canada. For de eneste mennesker jeg havde jeg følt mig tæt knyttet til her i min fremmedgørelse fra canadiske unge - som i mine øjne var helt upolitiske og kun interesseret i at tage sig smarte ud i den nyeste mode i gaderne - var de tusinder af unge amerikanske desertører, der var flygtet herop fra Vietnam-krigen, og som både politisk og kulturelt var blevet radikaliseret af krigen. Mange af farmene omkring os var blevet overtaget af dem og Kristen og hendes brødre havde undertiden taget mig i jeep til deres baller i laderne, hvor jeg blev dybt fascineret af deres ejendommelige lange hår og skæg og mange variationer af radikal politik i opposition mod krigen - ofte med de samme synspunkter som jeg selv. Allerede heroppe blev jeg forelsket i den amerikanske ungdom - ikke mindst hippie kvinderne blandt dem. Men da de var kommet herop med deres kærester og allerede var optaget, var mit held med dem ikke større end med de forkrampede canadiske kvinder. Selv om jeg havde set filmen om den store "Woodstock musikfestival" heroppe havde jeg slet ingen idé om, hvor mange millioner af samme type, der var på den anden side af grænsen.

Under alle omstændigheder ser jeg det i dag ikke som nogen tilfældighed, at det var en af disse unge amerikanere, der kom op til Canada, der bogstaveligt forførte mig ind i det Amerika, hvor jeg allerede kunne mærke jeg hørte til og følte mig hjemme. Jeg blev inviteret til at tilbringe juledagene i Anns forældres hjem udenfor St. Louis, men som jeg skriver på side 4-5 i min bog blev jeg så grebet af den amerikanske ungdom på denne min første blaffetur, at det tog mig dagevis at komme derned. De unge havde skræmt mig med deres historier om at politiet tævede blaffere med det resultat, at jeg tog bussen hele vejen til Springfield, Ill.

Da jeg endelig vovede at blaffe derfra samlede en smuk ung hvid pige, Gloria Gardels, mig op og tog mig hjem til hendes forældre, en progressiv præstefamilie. Jeg fik straks et stærkt venskab med hendes venstreorienterede langhårede bror, Nathan Gardels, der i kirken under denne, min første amerikanske gudstjeneste, fik arrangeret en våbentransport til The Black Panthers. Så allerede på min første dag forførte en kvinde mig ind i noget der i dag kaldes "terrorisme".

Først en uge efter rejsen til St. Louis, hvor jeg straks blev afsporet af disse præstebørns terrorrede, ankom jeg endelig i Ann Ruffners enorme hjem i Edwardsville, Ill. Derfor følte jeg ikke i min angst for det ukendte længere den samme udefinerede forpligtelse overfor hende som en slags kæreste eller ideologiske soul mate eller hvad der nu havde bragt os sammen. Så det var en lettelse, da hendes far, præsident for Southern Illinois University, viste mig op i mit eget rummelige værelse. Naturligt for ham, måske, da jeg glemte at fortælle, at Ann faktisk var gift på det tidspunkt, men midlertidigt havde brudt med sin mand mens hun arbejdede i Toronto. (De flyttede senere sammen igen. Sidst jeg boede hos dem var 25 år efter til mit show i U of Virginia i 1995, hvor de nu boede der i universitetsbyen Charlottesville indtil Anns død som 55-årig den 2 december 2004.)

Her i Anns søsters værelse – der stod uberørt siden hendes død som 15-årig – tilbragte jeg ikke så lidt tid i skjul med at skrive min meget omfangsrige dagbog om disse første dage i Amerika. Dels for at flygte fra Anns kedelige foredrag om russisk anarkisme og dels for at undgå i selskab med hendes forældre at forklare hvad vores forhold egentlig var. Derfor er hver samtale jeg har nedfældet yderst præcis. Såsom "Mr. Ruffner bankede hårdt på min dør næste morgen og spurgte: "How do you feel like a steak?" Nuvel, mit engelsk var stadig ikke så godt, og i min skyldfølelse over at have en affære med deres gifte datter forstod jeg det som noget seksuelt og kom med en slags undskyldning. I Danmark havde jeg vist aldrig hørt om nogen så skøre at de spiste t-bone steaks til morgenmad. Og flere gange under vores måltider jeg hørte jeg Anns lige så konservativt udseende mor sidde i disse elegant indrettede vicepræsident gemakker og sige: "Ja, der er helt sikkert en revolution i gang her i landet." I medierne rundt om i verden, vi havde allerede hørt om adskillige revolutionære aktiviteter, der foregik i Amerika.

Derfor havde jeg været noget skuffet over ikke at se noget spor af revolutionen på min vej ned her, kun mennesker der virkede fredelige og glade. Så når sådanne udsagn kom fra selv en fornem universitetspræsidents egen kone siddende i al hendes parfume og fancy tøj, ja, så var det jo bevis for at "Jeg er midt i revolutionen", som jeg skrev hjem til mine forældre. (Jeg så ikke hvordan jeg faktisk selv var en af de mest undergravende elementer i området, som følgende beskrivelse vil vise).

Ann var aldeles ikke uattraktiv, men der er ingen tvivl om, at hun med sin kedelige intellektuelle tilgang til livet og runde sygekassebriller ikke havde haft for mange kærester før hendes kedelige ægteskab og en af hendes ideer med at invitere mig derved var uden tvivl at bruge min

revolutionære idealisme til selv at få lidt opmærksomhed fra sine gamle skolekammerater. Hun lykkedes da også så godt, at hun mistede mig i processen, mens en af hendes gamle fredelige venner konverterede til terrorist.

Den næste dag var nytårsaften og Ann tog mig til en gigantisk fest med alle hendes gamle venner i en enorm gammel herregård uden Edwardsville - min første store fest efter et år blandt de kedelige canadiere. Og til min store overraskelse og lettelse fik jeg her i Amerika al den opmærksomhed fra kvinder, jeg altid havde drømt om i Canada. Der var en anden grund til det. Vietnam-krigen havde på dette tidspunkt påvirket de unge dybt - især her i dette landlige samfund i Midtvesten, hvor de fleste ikke var så velhavende eller veluddannede, at de kunne undgå militærtjeneste ved at gå på højere universiteter eller at flygte til Canada. De fleste af dem kendte allerede mange venner, som var døde, og mange var allerede vendt tilbage fra Vietnam og havde nu vendt sig imod den krig, som de først havde tilsluttet sig i en vildledt patriotisme om "tjene deres land".

Med hele den fanatiske modstand de var stødt på fra de nationalistiske vietnamesiske bønder var det klart for mange nu, at deres egen regering havde løjet for dem. De var kommet til at beundre deres fjende, men var for dårligt informerede til at se krigen i et større perspektiv. De fleste af de unge var kun motiveret af selviskhed; deres naturlige ønske om at stoppe de unødvendige drab på deres egne nære amerikanske venner, ikke på vietnameserne. Tæt på 50.000 amerikanere var blevet dræbt på dette tidspunkt, mens 4 millioner Vietnamesere endte med at miste livet.

Ja, vi drak og forsøgte at feste, men først og fremmest vil jeg huske denne to dages fest som én lang dyster samtale mellem gamle venner, der sad desperat og søgte efter nogle svar på deres ulykkelige situation. Jeg har aldrig siden oplevet så trist en forvirring. Senere amerikanske krige såsom Irak eller Afghanistan berørte blot en brøkdel så mange mennesker, som blev ofre for denne krig. Ingen anden krig siden 2. verdenskrig har så dramatisk og radikalt ændret det grundlæggende perspektiv for en hel generation over hele verden.

Det var ind i denne forvirring jeg trådte med nogle svar til dem. Og aldrig har jeg haft så modtageligt et publikum. I løbet af mine år som Vietnam aktivist i Danmark havde jeg lært mine lektier - ikke mindst fra akademiske amerikanske kilder. I vores forsøg på oversøisk at ændre vores egen regeringsstøtte til Amerika var man nødt til at vide alt om den lange historie og vestlige

kolonisering af Vietnam, om hvordan Amerika havde finansieret 80% af den franske koloniale krigsførelse, havde forhindret de frie valg, der blev lovet i Genèveforhandlingerne osv. Jeg var virkelig overrasket over at se, hvor komplet uvidende disse studerende var om historiske fakta. Ikke overraskende, for en af deres professorer, som jeg mødte, havde aldrig hørt om Karl Marx. De mest lydhøre var dem, der var kommet hjem fra Vietnam.

Jeg glemmer aldrig, da Larry Smith begyndte at fortælle os om sine oplevelser. Han havde været en af dem, der desperat kæmpede for at overleve i Khe Sanh under belejringen, og jeg fortalte ham, hvor mange vi var i udlandet, der havde håbet, at alle de 6.000 amerikanere indespærret der ville blive dræbt, så det kunne blive USA's Dien Bien Phu (hvor franskmændene havde overgivet sig) og afslutte krigen. Det var mærkeligt nu at sidde her og faktisk snakke med en af dem, som jeg havde ønsket var blevet dræbt. Men Larry sagde han forstod. Han var selv blevet temmelig radikaliseret efter at have set, hvad krigen gjorde ved hans venner og beskrev, hvordan han havde set kammerater skære øjne ud på fanger og skære maver op på gravide kvinder og rive deres babyer ud og dræbe dem. Han sagde, at sikkert over halvdelen af hans kammerater nu set på krigen, som han gjorde det.

Ironisk nok flyttede jeg nogle dage senere ind hos Larry - den fyr jeg havde ønsket dræbt - af følgende grunde. En af dem, der lyttede mest intensivt til alt, hvad jeg havde at sige - bogstaveligt talt siddende fra morgen til sen nat med åben mund og ører - var en helt igennem naiv og politisk uvidende ung kvinde ved navn

Sharon Lee Holland. Jeg tror ikke engang, hun vidste, hvor

Vietnam – for ikke at tale om Danmark - lå på et verdenskort. Hendes geografisk uvidenhed overraskede mig dengang, men det er en kendsgerning, jeg for længst har vænnet mig til i løbet af mine mange år med at undervise amerikanske universitetsstuderende. Med sit smukke barnlige

Sharon Lee uden for sit hjem i Altona, IL

ansigt blev hun ved med at stille mig spørgsmål, som jeg opfattede som naive i starten, men som efterhånden afslørede at hun forstod alt, hvad jeg sagde, som om brikkerne begyndte at falde på plads for hende. Bag hendes smil og charme fornemmede jeg en dybere smerte, som måske også medvirkede til at gøre mig tiltrukket af hende. Helt sikkert nød jeg hvert øjeblik af al den kærlige opmærksomhed, jeg nu modtog fra en kvinde efter min lange ensomme vandring gennem den canadiske vildmark. Hun forsøgte at komme tættere på mig ved at spørge flere gange, om hun måtte se mine tænder. "Hvorfor?" spurgte jeg. "Nå, jeg kan se selv på afstand, at de har brug for at blive rensset. Og jeg er en tandlægeassistent og vil gerne gøre det for dig."

"Men jeg har ingen penge," svarede jeg. "Bare rolig, kommer til min klinik efter at tandlægen er gået hjem, og jeg vil gøre det gratis." Lidet anede jeg hvor sofistikeret et plot hun allerede havde i tankerne.

Ligeså kendte jeg ikke før næste morgen til et andet lille plot, hun havde lavet bag min ryg. Vi fortsatte med at tale så sent ud på natten, at alle de andre for længst havde fundet partnere og værelser til at sove med dem i. Jeg trak det ud, da jeg ikke lyst til at gå med Ann til noget værelse efter at have tilbragt så dejlig en aften sammen med Sharon, men Ann var ingen steder at se. Til sidst var der ikke flere mulige partnere eller værelser til at sove i, så Sharon og jeg endte med at falde i søvn på nogle sofaer i en herskabsstue. Jeg havde det godt med det, da jeg ville have følt sig skyldig overfor Ann, som alle nu antog var min kæreste, hvis jeg havde haft sex med en af hendes gamle venner. Så allerede på min første nat levede jeg op til to af mine senere faste principper som en vagabond, som jeg senere vil skrive mere om, men straks formulerede sådan i min dagbog:

Nr. 1:

"Aldrig at forråde gæstfriheden, som en kvinde giver dig ved at have affærer med nogle af hendes veninder. Lige gyldigt hvor meget smukkere, intelligente, veluddannede og kompatible, de er, må du forblive trofast i dit forhold til den, der først inviterer dig hjem, indtil du forlader hendes by. "

No 2, "Når jeg bliver inviteret ind i folks hjem eller til fester som denne, skal du altid lade kvinden bestemme. Du må ikke handle aggressivt som amerikanske mænd, men skal vente tålmodigt til slutningen af natten på at en kvinde at vælge dig."

Sidstnævnte princip var let for mig at overholde her i Amerika, hvor alle talte om, hvordan den "seksuelle revolution" lige var begyndt. Politisk var jeg muligvis den eneste virkeligt revolutionære til denne nytårsfest, men i sociale manerer følte jeg mig som en absolut "kontrarevolutionær," da jeg nu oplevede alt denne vildt udskejende sex rundt omkring mig i mine første dage i Amerika

Allerede på denne, den første nat jeg tilbragte med en amerikansk kvinde, hørte jeg fra Sharon anklagen jeg fik at høre igen og igen over de næste 5 år: "Hvorfor er du så snerpet?" Jeg havde ikke rigtig et godt svar midt i min forvirring, men mumlede et eller andet som en slags kompliment i min selvforsvar: "Well, du ved, jeg har lært, at den, der venter tålmodigt længst altid vil blive belønnet og ender med det bedste. Og se, det er jo sådan jeg endte her med dig."

Jeg var jo ikke for ingenting præstesøn og fik elegant lignelsen om vingårdsejeren vendt om til at være daglejeren der uden anstrengelser ankommer til sidst og scorer sin denar. "Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste. (Matt 20,1-16)" Jeg havde endnu ikke lært sætningen, som hvide altid brugte om de sorte, at de "lider af en lavere tilfredsstillelse-tærskel-mentalitet" og derfor altid endte som taberne. Hun smilede, men kunne stadig ikke lade være med at udtrykke sin irritation: "Ja, men se, hvordan vi på den måde endte som taberne, som det eneste par, der ikke fandt et værelse for os selv midt i denne gigantiske herregård. Er du da ikke klar over, at jeg har lyst til at voldtage dig? "

Det var skam ikke fordi jeg ikke selv havde et seksuelt begær, men sætningens afstumpethed og uforudsethed gjorde mig nu virkelig "snerpet" (prudish), et ord, jeg ikke forstod, men fornemmede var negativt og forbandt med "preacher like". Så jeg forsøgte at lade det prelle af med en joke: "Nå, jeg tror det blot er din retfærdige hævn efter at jeg mentalt har voldtaget dig hele dagen og det meste af natten." Enten canadierne eller Jerry Rubin havde lært mig ordet "mind fucking".

Men blot at nævne ordet gav mig skyldfølelse over det ansvar, det således gav mig. Hvis jeg virkelig havde "mind-raped" eller hjernevasket denne ellers uskyldige unge pige, ville det faktisk udgøre voldtægt, hvis jeg udnyttede hendes nuværende sårbare sindstilstand - tilmed under indflydelse af alkohol – til nu at have sex med hende. Så det var uden tvivl også under indflydelse af min egen træthed, at jeg her på min første nat med en kvinde i Amerika dannede mit **3. princip**, som jeg prøvede at efterleve de næste mange år: "**Aldrig at have sex på den første nat med en kvinde, som du lige har hjernevasket eller "ladet se lyset." Hvis du ikke giver hende en**

chance for at tænke det hele igennem, udgør det en slags voldtægt, som hun kunne fortryde senere."

Ikke mindst da jeg 13 år senere begyndte mine forelæsninger i amerikanske universiteter med den enorme følelsesmæssige påvirkning showet "Amerikanske Billeder" havde på de unge studerende blev det helt afgørende for mig aldrig at bryde dette princip med alle de fans og groupies, der gav mig overalt i Amerika. Ellers ville jeg selvdestruere, fornemme jeg. Men selv i de fleste af mine vagabondår, var jeg i stand til i de fleste tilfælde (tror jeg) at leve op til det. Lad mig undersøge det under erindringsskriveriet. For en god grund, som jeg nævner i min bog var nemlig at den skyld, jeg fik hvis jeg forsøgte at bryde denne regel, næsten altid gjorde mig seksuelt impotent. Jeg var ikke præstesøn for ingenting.

Så på min første nat med en amerikansk kvinde, Sharon Lee Holland, reagerede jeg ubevidst af mange forskellige årsager allerede imod hele den "seksuelle revolutionære aktivitet", som jeg oplevede overalt omkring mig og kastede mig i stedet ud i traditionelle gammeldags amerikanske værdier som "petting", som de selv så ivrigt havde praktiseret i 50-60'erne.

Vigtigst for min senere tro på disse tre nye principper var nok at jeg allerede næste dag blev gavmildt belønnet for dem.

Da jeg mødte Ann om morgenen i køkkenet følte jeg meget skyldig og frygtede, at hun ville være vred på mig for at have svigtet hende. Jeg mumlede noget om, hvordan jeg ikke havde været i stand til at finde hende og havde haft en lang politisk snak med Sharon og derfor var endt på sofaen sammen med hende. Men Ann smilede bare og sagde, at hun vidste, at det ville ende sådan.

"Hvorfor?" spurgte jeg. Derpå overraskede Ann mig ved at sige, at Sharon allerede tidligt på dagen var kommet over til hende for at spørge hende, om hun havde noget imod at hun tilbragte natten sammen med mig. Og som de gamle venner, de var, havde Ann svaret: "Selvfølgelig kan du da det. Jeg ejer da ikke Jacob."

Og så tilføjede Ann uden at afsløre den mindste jalousi: "Men jeg er nødt til at advare dig om Sharon. Hun er meget, meget sårbar lige nu, og jeg var for det meste bange for, at du ville ende med at såre hende. Havde du ikke hørt om tabet af hendes barn for nylig? Hun endte med at få et barn med en meget kold fyr. Som katolik kunne hun ikke få en abort, og hendes mor, som hun bor

sammen med, ville ikke have at hun beholdt barnet. Så hun blev tvunget til at give det væk til adoption gennem et katolsk agentur, som hun tilmed skulle betale en masse penge til. Så hun har været igennem en lang periode plaget af smerte og har ikke været i stand til at have nogen kærester. Du er den første, jeg har set hende åbne op til siden, så hvordan skulle jeg dog kunne sige nej til hende. Nu er jeg bare så bange for, at hun vil blive skadet af dig også."

"Wow," sagde jeg, "Jeg kunne se meget smerte i hende, men nu er jeg virkelig glad for, at jeg ikke gav efter for hendes ønske om at have sex med mig i aftes. Men vi nød helt afgjort intimiteten vi fik med hinanden, da vi begge kom ud af en lang periode uden nogen intimitet. Jeg, som du ved, i Canada."

Så kom jeg med nogle generaliseringer om amerikanske kvinder som modsætning til canadiske fra hvad jeg allerede havde observeret til festen. Det irriterede hende, men hun sagde, at hun selv havde siddet og analyseret deres totale åbenhed hele aftenen fra et canadisk perspektiv, så hun måtte tøvende være enig med mig: "Ja, de er undertrykt af hinanden. Og Sharon gav formentlig efter for dette sociale pres midt i hendes sårbarhed."

Så blæste Ann mig helt omkuld med sin næste observation (direkte citeret fra min udførlige dagbog skrevet i dagene efter):

"Jeg tror vi alle er sårbare i denne svære tid, vi går igennem ved at miste så mange kære venner lige nu i krigen. Vi ved alle, at du udnytter os, for du skjuler ikke dine intentioner, men du gør det på så smuk en måde, at vi kan lide at blive udnyttet. That is the wonderful thing about you."

Som jeg sarkastisk fortsætter i min dagbog: "Hendes udsagn om mig gjorde mig naturligvis glad, og

jeg kom straks til den konklusion, at min mission på denne rejse måtte være at gå rundt og hjælpe folk med at finde lykke gennem at give, lade dem indse, at de ikke bliver lykkeligere ved blot at berige sig selv, men at den virkelige glæde ligger i at give til andre (f.eks. mig ☺). "

Efter denne store og yderst politiske nytårsfest blev jeg nødt til at flytte tilbage til huset for Ruffners, men fra nu af kom Sharon hver dag efter arbejde for at tage mig på små ture. Hun havde håbet at hendes mor ville lade mig bo i deres hus, men jeg skriver dette i min dagbog om den første dags besøg hos hende:

"Lee var fantastisk smuk i sin tandlægedragt med lyseblå skjorte og hvide bukser. Vi kørte først op til et sted, hvor hun købte vin. Hun viste mig en bog i bilen, som hun ville have mig til at læse. Bogen var Kahlil Gibrons Profeten (som jeg siden så overalt i hjemmene i disse års modkultur). Hun var i godt humør, og var ligeså rørt som jeg over det varme farvel med Ruffnerfamilien. Hun købte Ripple rødvin, som smager forfærdeligt. På vej til sit hjem fortalte hun mig med stor bitterhed om at give sit barn op for adoption, og hvordan det katolske agentur hun formidlede det igennem senere forlangte \$ 500, som hun havde betalt. Samtidig havde adoptivforældrene betalt 500 \$ mens de menige medlemmer af den katolske kirke konstant blev opfordret til at give donationer til

Sharon gav mig dette barndomsbillede fra 1969, som jeg sendte hjem til mine forældre med ordene: "Sharon med sin søster. I baggrunden er hendes mor, den racistiske Wallace tilhænger, der nægtede at give mig hånden. Hun ville ikke engang sige et ord til mig, fordi jeg er langhåret. Heldigvis havde hendes datter en vis indflydelse på hende. Det var i deres hus der var indbrud ved højlys dag, mens vi ikke var hjemme. "

"velgørehed". Hun kørte mig forbi en gigantisk katolsk park med navnet "Shrine of Our Lady of the snows" fyldt med rige kirker, hellige huler og enorme marmormonumenter for at lade mig forstå hendes bitterhed.

Før hun tog mig hjem til sin mor, fortalte hun mig om hende. Hun havde lige haft en kræft tumor og kunne ikke ryge mere. Desuden var hun af den fascistiske type, der hadede langt hår. Det viste sig at være rigtigt. Da vi kom til stedet ville hendes mor ikke engang give mig hånden. Først

efter at jeg havde stået med hånden strakt ud et stykke tid tog hun den, men sagde ikke et ord. Hendes øjne udstrålede et had bag de typiske amerikanske spidse diamantsmykkede briller. Hendes 50 år gamle kæreste sad i stuen og så Mod Squad. Han rejste sig dog og sagde høfligt "Glad for at møde dig." Så vi flygtede ind i køkkenet, hvor Lee lavede middag til mig, mens et andet TV også der bragede med Mod Squad. Jeg havde aldrig i Danmark set folk se fjernsyn i hvert værelse og reagerede ved at dreje ned for lyden, og spille min egen revolutionære musik fra min båndoptager for Lee.

Hun fik et telefonopkald, men vandrede stadig rundt i køkkenet og dækkede bord mens hun talte, hvilket morede mig meget. Ledningen kunne nå selv ud i de fjerneste hjørner. (De trådløse telefoner kom ikke før 1980'erne). En lille shortie gøede ustandseligt af mig, fordi den var bange for mine støvler. Hvilket alt sammen bidrog til den trykkede stemning, så efter spisningen forlod vi stedet uden at sige farvel. Tydeligvis ville hendes mor ikke lade mig blive der."

I dag finder jeg denne scene i min dagbog med hendes racistiske anti-hippie mor morsom. For Mod Squad, som de alle så på det tidspunkt, var faktisk et af de tidligste forsøg på at beskæftige sig med modkulturen. Banebrydende indenfor socialt relevant drama omhandlede dette show emner som abort, studenterprotest, omsorgssvigt, anti-krigsbevægelsen, soldater der vendte tilbage fra Vietnam og racisme. Jeg endte med at se det i hvert eneste hjem ... såsom den næste.

For Sharon kørte mig derefter rundt til nogle af sine venner, som jeg havde mødt til nytårsfesten for at se om jeg kunne bo hos nogle af dem. Vi endte med at tage til Larry - Vietnamveteranen - og hans kone Virginia. Hun var meget åben og sagde: "Wow, jeg kan se at du virkelig synes om Lee." Jeg sagde ja, og vi endte med igen at tale politik til sent på natten da Lee tog afsted. Hun havde håbet at hun kunne bo hos mig, men hvad enten min seng i det kolde loftsrum var for lille eller hun var for flov til at spørge, brød hun pludselig op med ordene: "Jeg vil komme i morgen og bringe dig til klinikken og rense dine tænder."

Da hun bragte mig til tandlægen var han der til min skuffelse selv. Hun havde fortalt ham så meget om mig, at han ønskede at møde mig. Han inviterede mig ind på sit kontor og begyndte at stille spørgsmål. Han var en jovial, sex-minded redneck type, men forsøgte at præsentere sig selv som en progressiv. Men pludselig spurgte han: "Hvorfor nærer du så meget fjendskab til Amerika?" Jeg var overrasket over dette, men svarede med mine sædvanlige politiske forklaringer. Heldigvis tog han

afsted til frokost, så Lee kunne rense mine tænder. Jeg blev placeret i tandlægestolen, og hun startede en lille elektronisk nål op under tandkødet. Hun brød ud i latter flere gange over at se mine reaktioner, men ellers stirrede hun ufravendt ind i min mund med et sexet ørneøj. Hun var gennemgående særdeles attraktiv som hun stod der i sin hvide tandlæge kjole. Et par gange gav jeg hende rødmende et knus. Da hun var færdig med underkæben sagde hun stadig arbejdende, "Jeg ville ønske jeg kunne tage dig hjem og voldtager dig. Men eftersom jeg ikke kan"

Og så pludselig lagde hun alle sine farlige borenåle væk, låste døren og klatrede op i tandlægestolen og voldtog mig. Eller hvad det mon kaldes, når patienten bare sidder passiv og stadig gør alt hvad han får besked på at gøre. Jeg havde hørt, at amerikanerne var gode til at have sex på bagsædet i deres biler, men ikke, at de er ligeså dygtigt magter det i tandlægestole. Det var vidunderligt med en masse latter. Heldigvis nåede vi at blive færdige inden tandlægen uventet kom tilbage "for at se, om hendes rengøring var i orden". Eller rettere, om der mon foregik noget "snavset" der, udtrykt med hans særegne seksuelle smil. Hun gav mig gode råd om mine tænder og leverede selv et par seksuelle vittigheder. Til sidst gav Lee mig lektioner i tandbørstning og gav mig en helt ny tandbørste. Før jeg forlod hende gav jeg hende et super kys og gik ud i de tomme gader i Alton med besked på at være tilbage ved 15-tiden.

Hovedgaden var ikke særlig spændende, så jeg gik til the Christian Science Reading Room for at reflektere over hændelsen eller for at se om noget lignende ville ske der i dette land af vilde kvinder. Da jeg kom tilbage i klinikken kaldte tandlægen mig igen ind på sit kontor for at fortsætte vores diskussion, men nu brugte han konstant eksempler som, "Så hvad nu hvis du og Lee får et barn, hvordan vil I så opdrage det?" Lee fik ham ud af hans seksuelle fantasier da hun kom farende i for at sige, at en af patienterne havde mistet tandkødet eller sådan noget. Jeg spekulerede bagefter på om Lee havde fået hele idéen til at voldtage mig tandlægestol ved at lytte til alle hans seksuelle vittigheder hele dagen. Var det en overlagt voldtægt eller en spontan kærlighed scene, vi havde været involveret i?

Uanset hvad var det ikke nok for Lee. Hun sagde: "Der er et par timer til min mor kommer hjem fra arbejde. Lad os tage hjem i kælderen og fortsætte." "Og efter usædvanlig hurtig kørsel gennem byen var det der, hvor vi endte nede. Her brugte hun, ikke mine beskidte tænder, men mit beskidte tøj som undskyldning for at trække det af mig, "Lad mig vaske det hele for dig i vaskerummet

derinde." Det var sandelig også mere komfortabelt her og Lee hævdede bagefter, at hun havde fået sin første orgasme nogensinde. Jeg kunne ikke høre det i støjen fra vaskemaskinen ved siden af og skrev i min dagbog, at jeg tvivlede på det, da jeg aldrig havde mødt kvinder under 26 års alderen, der kunne få orgasmer, "men måske amerikanske kvinder er mere avancerede." Mens hun kyskede mig opdagede hun pludselig at hun stadig ikke havde rensset min øvre mund og sagde smilende, "Vidunderligt, så bliver vi nødt til at gøre det hele igen i morgen!"

"Nå, ja, jeg foretrækker bare de nedre dele," spøjte jeg, da jeg egentlig ikke var særlig interesseret i at møde hendes sex-fikseret tandlæge igen uanset hvor gode ideer, han havde plantet i Lees længe sexhungrende og forpinte hoved.

Mens vi ventede på at mit tøj skulle tørre lod hun mig læse breve fra Steve, hendes barns far, der

slog mig som meget kold og ufølsom og igen gjorde hende ked af det. Bagefter forsøgte jeg at gøre hende i bedre humør ved at spille revolutionære vietnamesiske og cubanske sange på min båndoptager. De muntrede hende så meget op, at vi endte i en gigantisk nøgen kamp i vaskelagnerne i vaskerummet under hvilken hun hævdede, at jeg næsten

havde kvalt hende. Det fik mig til at tænke på Anns ængstelse for at jeg ville kunne såre hende.

Den nat fik Lee mod til at spørge Larry og Virginia om hun kunne tilbringe natten sammen med mig og selvfølgelig havde de ingen problemer med det. Og som et resultat af denne - min første kæreste i Amerika - endte jeg med at opholde mig hos dem i et par uger. Det var en vidunderlig tid med lange diskussioner om natten med den fyr, som jeg havde ønsket død i Khe Sanh og Lee og alle deres venner. I dagtimerne gik jeg til undervisning i Southern Illinois University med Larry og

skrev en masse af mine observationer i dagbogen om det amerikanske college system, som jeg ikke anede at jeg ville ende med at tilbringe resten af mit liv i. Jeg var ikke imponeret og kom med en masse overfladiske generaliseringer så typiske for den nye turist - totalt uvidende om rangordenen af amerikanske universiteter, og om at SIU lå i den laveste kategori blandt "mindre konkurrencedygtige". "Med så uvidende lærere og studerende, hvordan kan jeg dog bebrejde dem for alle deres krigsforbrydelser i Vietnam?" skrev jeg tilgivende.

Det betød alligevel ikke noget, da jeg i mit sind stadig var indstillet på at fortsætte gennem det sydlige USA ned til Guatemala for at bekæmpe "dette monster" sammen med guerillabevægelsen der. Det var derfor en uventet chance, da Larry og Lee en aften tog mig med over for at besøge nogle af deres guatemalanske venner, to søstre, der boede i en forbavsende velhavende lejlighed indrettet med den dyreste Maya kunst. Deres rige far ejede et stort latifundia (gods) i Guatemala og lod dem flyve hjem i hver ferie. De var lige kommet tilbage derfra og fortalte os, at der nu var udgangsforbud hele natten på grund af alle drabene. "Hvis kun de forfærdelige guerillaer ville stoppe," blev de ved med at sige. Jeg havde ikke sagt noget om min sympatier, men sagde, at jeg gerne ville derned og prøvede adskillige gange at få deres hjemmeadresse. De nægtede flere gange at give mig deres adresse, ikke mindst da jeg spurgte dem om jeg mon kunne blaffe rundt dernede, og de svarede: "Åh, nej, nej, dangereuse, dangereuse" Vi talte lidt om den nye præsident og da jeg nævnte hans navn og alle de tidligere præsidenter, forbløffede det alle de tilstedeværende. De havde aldrig mødt nogen amerikanere, der kendte deres navne. (Da jeg senere blaffede til Guatemala indså jeg, at alle dernede forbandt langt hår som mit med guerillaer, hvorfor jeg forstod deres modvilje mod at give mig deres adresse).

Næste dag, den 11. januar 1971, var det min hensigt at fortsætte blafningen gennem sydstaterne mod Mexico og Guatemala, men nu var det Lee og alle hendes venner, som sagde jeg var skør. "Det er alt for farligt at rejse gennem syden. De skyder blaffere og hippier dernede." De var blevet påvirket af den seneste modkulturfilm "Easy Rider". I dag kan jeg selv se, hvor ironisk det var, at de så let kunne skræmme mig fra at rejse gennem et relativt fredeligt demokratisk land som Amerika, når de vidste, at jeg ønskede at tage ned for at kæmpe med guerillaen mod et blodigt diktatur. Jeg var dog ikke svær at overtale med alle deres kærlige advarsler. Ikke mindst Lees. Kærlighed eller revolution fandt jeg snart skulle blive mit konstante valg. "Bo lidt længere hos mig, og så vil jeg køre dig hele vejen til Washington. Så kan vi marchere sammen i de store anti-krigsdemonstrationer

før du drager mod syd."

Lee var begyndt at ændre sig politisk og sagde, at hun virkelig gerne ville slutte sig til mig på min rejse til Latinamerika. Heldigvis var vejene næste dag så tilisede, da hun kørte mig ud til motorvejen, at ingen kunne hverken køre eller blaffe. Jeg var lettet, da jeg virkelig meget hellere ville blive hos Lee end fortsætte ned i det skræmmende ukendte "for at kæmpe." Endelig den 14. januar forlod jeg hende for i stedet at rejse mod nord. Dels var mit en måneds visum snart ved at løbe ud og dels havde de skræmt mig så meget, at jeg besluttede at blaffe tilbage til Canada for at få det fornyet i den amerikanske ambassade, hvorefter jeg ville blaffe gennem hele Canada og derefter tage den sikrere vej ned til Mellemamerika gennem Californien. Denne rejse endte med at tage mig mere end et år på grund af mange andre "Kærlighed eller revolution" distraktioner.

Det fremgår ikke af min dagbog, hvor oprigtig jeg var i mit løfte til Lee om at mødes med hende igen. Men Lee var helt afgjort en af grundene til at jeg efter at have tilsluttet mig Angela Davis' "Che-Lumumba Club" i San Francisco pludselig besluttede at udskyde min "Che Guevara-rejse" mod Latinamerika og i stedet 4 måneder senere blaffede hele vejen tværs over Amerika for sammen med Lee at deltage i de store antikrigs demonstrationer i Washington. Imidlertid havde vi nu allerede begge ændret os. I Washington var jeg nemlig allerede på førstedagen endt i endnu en romance med en kvinde for at få et sted at bo, Helen White, mens Lee var blevet yderligere radikaliseret og kom kørende til DC med alle de "Vietnam Veterans Against the War" fra St. Louis, som hun nu var begyndt at arbejde med. Vi havde knap nok tid til at se hinanden, men stod i det mindste ved siden af hinanden den 23. april i de følelsesmæssige to timer, da John Kerry og næsten 1000 andre højt dekorerede veteraner i vrede kastede deres medaljer, bånd, hatte, jakker og militære papirer over hegnet op mod kongressen. Det var dagen efter at Kerry som den første Vietnam veteran vidne for kongressen om krigen.

Hvad der skete i løbet af de næste to år har forbavset mig lige siden. Lee kontaktede mig ofte og bad mig om at komme til stævner hun organiserede i forskellige byer for VVAW, som hun var blevet omrejsende talsmand for. Det var tydeligvis ikke for "at voldtage" mig længere, for hun var nu så gift med sagen, at jeg ikke husker os have sex under vore senere genforeninger. På en eller anden måde følte jeg mig heller ikke selv seksuelt tiltrukket længere af det radikaliserede uhyre jeg havde hjulpet hende med at udvikle sig til. Nu ofrede hun sig i et og alt til lederen af VVAW, John

Kerry, som jeg derfor ofte sludrede med til de forskellige demonstrationer. Jeg husker løst at jeg blaffede langvejs for at se Lee som taler i Milwaukee og i St. Louis og igen i 1972, da jeg opgav min revolution i bjergene i Guatemala og – i mit sædvanlige dilemma ”kærlighed eller revolution” - blaffede de 8000 km derfra gennem Mexico og det dybe Syden for at slutte sig til hende under demonstrationerne mod Nixons genvalg i Miami.

Men som jeg skriver på side 7 i min bog var jeg her for travlt optaget af at bo hos en rig republikansk kvinde på 12. etage af Nixons hovedkvarter "The Fontainebleau" til at sove udenfor i parkerne sammen med Lee og "de tusindvis af demonstranter, beskidte hippier og dovne bumser" nedenfor vore vinduer.

Efter Nixons skuffende genvalg - hvorunder både Lee og jeg aktivt havde arbejdet for fredskandidaten McGovern – var det først at vore veje rigtig skiltes. Jeg havde fået nok af revolution og hendes allierede John Kerry tog nu sin kamp væk fra gaderne ved officielt at stille op til et sæde i Kongressen.

Sidste gang jeg så Lee i 1973 inviterede hun mig ud til et hemmeligt sted i Missouris skove. Her boede hun nu bor sammen med sin kæreste, John (jeg vil ikke afsløre hans efternavn aht. hans stilling i dag), som var et andet medlem af VVAW. De var begge blevet så desillusionerede over myrderierne i Vietnam og den måde landet "bevæger sig i retning af fascisme", at de nu var i gang med at samle et kæmpe arsenal af bomber og skydevåben for at starte en krig mod regeringen.

På billederne jeg tog af hende her kom den triste bitterhed, jeg først havde opfanget i hende, nu åbent frem. Hun stillede sig som den vrede bevæbnede revolutionære kvinde med en riffel foran en plakat af hendes store idol, indianerhøvdingen Geronimo, som tidligere havde kæmpet mod den amerikanske regering. Hun ønskede at jeg skulle møde hendes kæreste, fordi hun havde fortalt ham så meget om, at jeg var manden som havde gjort hende bevidst om og i stand til at se undertrykkelsen bag "systemet". I et interview, som jeg googlede i en lokal avis (se nedenfor) kan jeg se, at de allerede i sommeren 1972 talte sådan. De var "ikke kun optaget af at afslutte krigen, men ønskede at ændre de hjemlige sociale, politiske og økonomiske institutioner, der havde forårsaget og tilladt den fortsatte krig."

Jeg husker at Lee tryglede mig om at slutte mig til dem for at "bekæmpe uhyret indefra, som Che

Guevara sagde", men jeg var efter min desillusion i Guatemala tydeligt på en anden mere fredelig vej nu. Da vi skiltes – med tårerne løbende ned over hinandens skuldre - sagde hun noget i retning af "Jeg ved, at det er nok sidste gang vi ser hinanden."

Jeg var på det tidspunkt meget i tvivl om hvor vidt jeg skulle føle mig stolt eller skidt tilpas over min rolle i hendes store forvandling. Jeg havde talt så overbevisende om revolution og social retfærdighed, da jeg første gang mødte hende som en uskyldig ung kvinde i en sårbar fase af hendes liv, at jeg på mindre end to år havde ændret hende til en terrorist (som vi ville kalde det i dag). Hun var ikke alene. Tusindvis af andre gik også under jorden på det tidspunkt. Men hun var den eneste, som jeg på en eller anden måde var ansvarlig for, "My Fair Lady", som jeg havde forvandlet til en mørkets indianske kriger.

Hun fik ret i sin forudelse om ikke at se mig igen. Jeg fandt aldrig noget spor af hende siden hun gik under jorden. Men mange år efter afslutningen af den opsplittende Vietnam-krig forskede en dansk journalist engang i 1990'erne på Navajo indianerreservatet i Arizona. Der interviewede han en kvinde, som bagefter spurgte ham, om han nogensinde havde mødt en dansk mand ved navn Jacob Holdt. "Åh, ja, han er meget berømt i Danmark," svarede han. Så sagde hun: "Han var min kæreste en gang, og han er grunden til at jeg arbejder her for at hjælpe med at forbedre forholdene for indianerne nu. Send ham venligst al min kærlighed."

Men Lee glemte at give ham sin adresse. Jeg har ofte googlet hende, men aldrig fundet hende siden hun sandsynligvis skiftede navn.

Ann Ruffner Jellen, som ses her, bevarede jeg derimod forholdet til. Efter vort kortvarige

juleforhold i 1970 gik hun kort efter tilbage til sin mand. De bosatte sig senere i Charlottesville, VA, hvor jeg ofte boede hos dem under mine foredrag i U. of Virginia. Jeg tror dette billede er fra mit sidste foredrag der den 6. november 1995. Ann døde 2. december 2004, 55 år gammel. Jeg vil for evigt være hende taknemmelig for at have introduceret mig både til den kedelige intellektuelle russiske anarkisme og til den langt sjovere amerikanske sociale revolution - og (helt uden jalousi) til min egen revolutionære Pygmalion, Sharon Lee Holland.

Sharon Lees senere indflydelse på mit liv

En af de første dage i Amerika lånte jeg Anns billige kamera til i min forelskelse at tage ovenstående sort-hvide billeder af Sharon Lee. For at huske hende (på et tidspunkt hvor jeg troede jeg skulle videre til Guatemala) sendte jeg dem hjem til mine forældre i Danmark. Ligesom jeg sendte endeløse detaljerede breve, hvori jeg beskrev i næsten fotografiske detaljer alt hvad jeg oplevede (udover de endnu længere dagbøger). Allerede før jeg efter to uger havde forladt St. Louis-området sendte min far mig et brev tilbage til Ruffners. Han sagde, at det måske ville være en god idé, hvis i stedet for så lange breve at jeg sendte dem nogle flere fotos hjem. På den måde ville det være meget nemmere at huske alle de mennesker, jeg mødte. Derfor havde mine forældre besluttet til min opkommende 24-års fødselsdag at sende mig et kamera, som jeg kunne samle op hos Godfrey familien i Canada. Da min far havde fortalt sin lokale fotobutik i Esbjerg at jeg rejste med meget få penge, rådede ejeren Reekopf ham til at få et billigt halv-format kamera, så jeg kunne tage 72 billeder på en normal rulle film. Det var jo en anden god grund for mig til at rejse tilbage til Canada i stedet for Guatemala. Og på den måde førte min kærlighed til min første amerikanske kæreste, som jeg egentlig bare ville skildre for at dele hende med mine forældre, til min fremtidige karriere som fotograf. Eller som den verdenskendte Magnum fotograf, Susan Meiselas, der fotografisk havde kæmpet sammen med guerillaerne i Nicaragua og El Salvador, skrev i sin anmeldelse efter premieren på min film i New York i 1984, "Jacob Holdt is Che Guevara with a camera". Jeg kunne aldrig have forestillet mig dengang, hvor meget Sharon Lee ville komme til at ændre hele mit fremtidige liv. Den kemiske effekt af vores møde havde bevirket at hun "picked up the gun" mens jeg "picked up the camera".

Da jeg var ude af stand til at se hende igen i de år, hvor hun gik under jorden, dannede jeg stærke følelsesmæssige bånd til John Kerry ved at støtte hans mere fredelige vej til fred. Men hver gang jeg så John Kerrys sejre i medierne kom jeg altid til at tænke på Lee, som jeg havde tabt. I 1984

støttede jeg John Kerry, da han stillede op til senatet i min hjemstat Massachusetts mod Reagans krigsførende politik lige efter at fredsmageren præsident Carter som den første amerikanske præsident nogensinde aldrig havde ført krig. Da Kerry stillede op til præsidentvalget i 2004 igen med en fredspolitik - nu imod krigsmageren George H. Bush - stod jeg igen på hans side og lavede min egen kæmpe online kampagne mod Bush - i et forsøg på at vække amerikanerne op: <http://holdt.us/from/election/disaster>. (Ikke alle indlejrede links og flash film deri fungerer i dag).

Og lige siden har jeg modtaget John Kerrys daglige kampagne breve.

På en mystisk måde påvirker Sharon Lee stadig mit liv på de mærkværdigste måder. Mens jeg sad og skrev baggrundshistorier til filminstruktøren Steve McQueen, som ønsker at filmatisere Amerikanske Billeder, var jeg netop ved at skrive om Sharon Lee, da jeg fik en invitation fra to unge danske kvinder. De bad mig om at komme med dem til Palæstina for at løbe [Palestine Marathon og hjælpe dem med at få det op at stå](#).

Som 15-16-årige elever havde de set mit lysbilledshow "Amerikanske Billeder", og blev så påvirket af det, at de besluttede at tage en uddannelse i udviklingsarbejde "for at hjælpe med at ændre verden". Da de arbejdede med Røde Kors i Palæstina ønskede de at hjælpe palæstinenserne med at opbygge deres smadrede økonomi og fik som maratonløbere idéen til at skabe denne turistbegivenhed i Palæstina. Pga. israelernes chikanerier blev det snart til en protest mod muren ved navn ["Right to movement"](#) maraton.

Da de bad mig om at komme derned "da dit navn vil betyde meget for løbets succes", sagde jeg først nej. Jeg havde for travlt med at skrive i Danmark og havde allerede løbet 11 maratonløb og svoret at jeg aldrig ville løbe endnu et. Hvad fik mig til at ombestemme mig? Pludselig indså jeg, at formålet for disse to danske kvinder var at støtte John Kerrys fredsforhandlinger – nu som Obamas udenrigsminister. De foregik lige på dette tidspunkt og havde deadline på min 67. års fødselsdag samtidig med Palæstina Marathon. Jeg ønskede så desperat at fredsforhandlingerne skulle lykkes

og igen – med tanken om min mangeårige støtte til John Kerrys fredsbestræbelser – følte jeg pludselig ikke at jeg kunne ikke lade ham i stikken. Ja, ja, jeg ved godt at det var lidt høje tanker om mellemøstfredsprocessen, men i dette tilfælde havde de for mig dybe personlige rødder.

Og således besluttede jeg mig for i en høj alder at løbe mit 12. maratonløb og hjælpe kvinderne med at gøre deres "Right to movement" til en succes – en "ret til grænseoverskridende bevægelse" som jeg jo selv livet igennem havde gjort brug af. I processen krydsede jeg frem og tilbage gennem apartheidmuren for at lave fredsforedrag for både israelere og palæstinensere, mens jeg skrev dette på Facebook for at få hele verden til at støtte op om John Kerrys seneste fredsproces:

<http://www.american-pictures.com/english/racism/Israel-Palestine-tour-2014.htm>

Photo taken just as I run through the Aida refugee camp past one of the Israeli guard towers. It is blackened by smoke from Palestinian children, who try to burn it down all the time.

Det var det hårdeste løb i mit liv i 25-30 grader varme op og ned ad stejle bakker i Betlehem, fordi israelerne ikke ville lade os få en flad strækning. Men særlig grebet blev jeg ved at løbe gennem flygtningelejren Aida, hvor vi blev tåregasbombet og beskudt mens vi dagen før havde etableret ruten hvorunder en palæstinensisk mor blev dræbt i forsøget på at beskytte sine børn. To gamle jødiske

amerikanske fredskvinder, som jeg boede sammen med, oplevede denne terrorisme helt tæt på og var rystede, da de aldrig som Vietnam-aktivister havde oplevet noget lignende. Her tænkte jeg igen på Sharon Lee Holland. For på en måde var det hende, der havde sendt mig her til denne gensidige terrorrede ved at bringe mig i kontakt med John Kerry og på en måde brugte jeg nu benene til at protestere mod hendes bomber og vold ved at vise, at der er en anden og bedre måde at arbejde eller "løbe for fred."

Jeg forsøger stadig at finde Sharon Lee. For efter at have hørt om hendes arbejde blandt indianerne ved jeg, at vi i dag er på samme fredelige side af kampen for fred og retfærdighed. Indtil jeg finder hende vil dette udgøre slutningen på historien om min indflydelse på hendes og hendes indflydelse på mit liv – her på sengekanten af terrorisme.

Fra Sharons voldelige og bitre kamp for social retfærdighed
...til nutidens tørklædeklædte kvindes mere kærlige tilgang til det.

Tak til dig Sharon for det du gav mig med på livets rejse. Din Jacob

Dette er den sidste fredelige aktivitet jeg har kunnet finde om Sharon Lee inden hun gik under jorden – pudsigt nok i byen Godfrey når jeg tænker betænker at det var Godfrey-familien, der fik mig selv afradikaliseret, som jeg vil fortælle om i "Om at sige ja til frelsende engle".

[Alton Evening Telegraph](#) > [1972](#) > [June](#) > [1 June 1972](#) > Page 26

Antiwar unit organized at L & C college.

A chapter of Vietnam Veterans Against the War has been started at Lewis & Clark Community College. A group of 10-12 Vietnam and other military veterans recently received recognition by the college as an official club. They are now trying to recruit other veterans in the area to join in their activities opposing the Indochina war. Other activities of the group include taking food, clothing and medical supplies Saturday to the United Front rally in Cairo. The local chapter and the national

Vietnam Veterans Against the War states that it is not only concerned with ending the war "but changing the domestic social, political, and economic institutions that have caused and permitted the continuance of war." The group also plans to work with a coffeehouse at the Veterans Hospital at Jefferson Barracks. It also plans to do draft counseling — the chapter favors full amnesty for those refusing to be drafted. Another planned activity is research on local industries manufacturing war goods. One of the leaders of the group, Bill Felkey, said his year in Vietnam showed him "the North is, so much more oriented towards war that (the U.S.) could stay there another 10 years and it wouldn't change anything." A female veteran in the new chapter against the war, Sharon Holland, said her experience as a medic "seeing the end results" of the Indochina war confirmed her opposition to it. Another leader of the group, Paul Owens, said simply that his experience at Cam Ranh Bay and Saigon showed "it was none of my business being there." The group is hoping to recruit more members when summer school begins at Lewis & Clark. There are an estimated 300 Vietnam veterans attending the junior college. The chapter's headquarters presently is at 1027 6th St., Alton.

Hvor let jeg kunne være gået samme vej som Sharon Lee har jeg tit tænkt over, for terrorisme som protest mod Vietnam-krigen startede ved min ankomst til Amerika, da de første bomber begyndte at sprænge. Det ligger uden for denne bogs rammer at skrive historie ud over det personligt oplevede, men kort fortalt var studenterorganisationen SDS året før blevet splittet op i en [undergrundsbevægelse "The Weathermen"](#) opkaldt efter Bob Dylans "It takes a weatherman to know which way the wind is blowing." Og kun to uger før min flugt fra min egen "næsten-bomberadikalisering" i Danmark kom "The Weathermen" ved et uheld til at sprænge et helt Townhouse på New Yorks 11.gade i luften, hvilket ikke mindst viser hvor privilegerede mange af disse unge var da dette var et af de mere velstående områder. Huset havde i 1920 tilhørt en af de største kapitalister, som grundlagde Merrill Lynch. Det var dette finanshus som var med til at udløse finanterrorismen (mod alverdens uskyldige mennesker!) i 2009 ved at gå sammen med Bank of America, hvis filial i Santa Barbara "vi" (dvs. terroristmedløbere) i øvrigt også brændte

ned i mine unge år.

Typisk havde disse unge aktivister først gjort tjeneste i Latin Amerika som frivillige i det "Peace Corps" som Kennedy havde oprettet for at forhindre flere af de latinamerikanske diktaturer i at udvikle sig i en revolutionær udvikling som Cuba. Men under arbejdet dernede var disse idealistiske unge amerikanere selv blevet radikaliserede ved at se undertrykkelsen og fattigdommen, som USA forårsagede og mange endte i SDS, i "Days of Rage" eller med at gå under jorden ved hjemkomsten.

Det var den første kvinde, jeg boede hos i USA, Marnie Hallsworth, som begejstret tog mig til bombekrateret på 11. gade, og fortalte om hvor rasende naboen, skuespilleren Dustin Hoffman, var blevet over selv at få ødelagt sit hus. Her fandt politiet også tegninger, som bl.a. viste at de havde planlagt at bombe de underjordiske tunneller under Columbiauniversitetet. Det var her på dette universitet (få blokke fra Marnie Hallsworths lejlighed på New Amsterdam Ave) jeg en af mine første dage i USA havde oplevet så voldelige protester mod Vietnam-krigen at politiet en af de aftner, hvor jeg selv deltog, for første gang trak pistolerne, hvilket yderligere fik studenterne til at konkludere at der ikke var andet at gøre end at gå til voldelig modstand. En benzinbombe blev bl.a. smidt på 2. sal i Columbias Law School på 116. gade, hvilket jeg ikke kunne undgå at tænke på da jeg mange år efter selv stod derinde - både i 2000 og 2003 - og holdt foredrag for det juridiske fakultet. Hvorfor? Fordi det var det første foredrag på forårsturneen efter at min bil havde stået parkeret vinteren over på en bådopmagasineringsplads ved havet med det resultat at saltvandet havde eroderet den enorme benzintank. Og nu havde benzinen under mit 6 timer lange foredrag stået ud i en stor stråle og var sivet ned i de underjordiske gange og truede under stort postyr med at eksplodere disse. Hm, måske det var mit skjulte ønske fra min ungdoms terroristtid om at få afsluttet det, som det ikke var lykkedes at fuldføre for disse "vejrmand" (som for i øvrigt var kvinder)? I så fald blev jeg straffet grundigt med en søvnløs søndag nat, hvor ingen værksteder er åbne på Manhattan. Sammen med min dansk-afrikanske medpassager Rikke Marott måtte jeg tilbringe hele natten i et illegalt afrikansk værksted for at få bilen repareret, for at vi kunne nå op til foredraget i Massachusetts næste aften. Sådan kører Vorherre mit liv lidt i ring med sine practical jokes.

Når jeg funderer over alt dette er det ikke fordi jeg havde noget med den tids terrorisme at gøre, men fordi der er en anden "sort" vinkel på denne historie. Den ene af de flygtende "vejrkvinder" fra Townhouse-bombingen – den russisk-jødiske idealist Kathy Boudin - havde nemlig et vist skæbnefællesskab med mig. For efter Vietnamesernes befrielse i 1975 slog hun sig i stedet på at

ville ”befri” de sorte ved at tilslutte sig Black Liberation Army. (Ak, hvilke slummede sind har dog så stort et behov for absolut at skulle ud og redde nogle ”undertrykte” mennesker? ☺)

Hun blev efter 11 år under jorden først fanget den 20. oktober 1981, da hun i en storstilet aktion a la Blekingegadebanden – efter om morgenen at have afleveret sin lille søn hos plejemoderen – gik til angreb på en af de store sværtbevæbnede Brinks pengetransporter og røvede 1,6 millioner dollars.

Desværre kom de sorte mænd, som hun kørte Uhaul trucken for, til at dræbe to politibetjente under flugten ligesom de dræbte en af Brink vagterne og sårede en anden hårdt. Sidstnævnte overlevede i 20 år indtil han blev dræbt af en endnu større terrorist under 11. september angrebet på WTC.

Når jeg følte mig berørt af dette skyldtes det også at the Black Liberation Army blev formet af tidligere medlemmer af de Sorte Pantere, som jeg selv havde arbejdet med i hovedkvarteret 8 år før og denne aktion blev gennemført – og med samme retorik som jeg tit hørte hos panterne, om i retfærdighedens navn at ”ekspropriere” de penge, som havde gjort de hvide så rige gennem deres røverier af de sorte under slaveriet. Hele det rige [Deerfield Academy](#) for elitens børn, hvor Rikke og jeg holdt foredrag dagen efter benzin-showet i Columbia var f.eks. bygget på ryggen af slaver ligesom [Columbia U. selv blev bygget for penge fra slavehandelen](#). Og Kathy Boudins Robin Hood-forsøg på nu i 1981 at føre disse penge tilbage til deres rette ejere skete nøjagtig den måned, hvor jeg efter min films store succes i San Francisco Filmfestivalen ”blaffede til Afrika”, som jeg sagde til chaufførerne tværs over Amerika, for fra New York at flyve til Zimbabwe med overskudspengene, som vi i Amerikanske Billeder havde ”røvet” fra vore publikum i Europa, for – i den tids fortolkning – at levere vores koloniale penge tilbage til deres ”retmæssige ejere”. Helt konkret ved at støtte Sydafrikas og Namibias ”terroristiske” befrielsesbevægelser, ANC og SWAPO. Det blev også en blodig affære, hvorunder jeg ligeledes måtte stille mig selv spørgsmålet om hvor vidt jeg mon var terrorist når jeg således aktivt eller passivt støttede terrorister, hvilket jeg vil fortælle mere om i ”Om at sige ja til de fattige lande II”. Dog var jeg modsat Kathy Boudin i 1981 for længst slået ind på en fredelig tilgang til verdens problemer, men når jeg jo ligesom hende ikke selv bar våben i min støtte til en guerillagruppe som kostede menneskeliv – og i øvrigt selv lige havde afleveret min 2-årige søn til sin ”plejemor” hjemme i mor Danmark – tvinges man til at stille sådanne spørgsmål om man selv har fået blod på hænderne. (Jo vist, vil mange konkludere i dag – både hvis man støttede Nelson Mandelas frihedskamp – og hvis man ikke havde gjort det. You’re damned if you do and damned if you don’t.)

Dog var jeg alt for travl med foredrag og alt for tykhovedet i 1981 til at se nogen som helst paralleller til Kathy Boudin og fortæller kun hendes særlige historie for at belyse tidens tænkning

og for at reflektere over alle de tilsyneladende tilfældige begivenheder, der så let kunne have ført mig i samme retning som hende. Nej, der er absolut ingen anden parallel mellem denne intellektuelle russisk-jødiske ildsjæl og mig – andet end den at jeg ustandseligt blev fanget ind af hendes slags idealister, se i kapitlet ”Om at sige ja til jøder.”

Og grunden til at jeg langt senere overhovedet er kommet til at tænke over visse paralleller, skyldes netop – som startede med at sige – at jeg har en kvindelig tilgang til emnet terrorisme – svag som jeg jo er ☺

Når jeg overhovedet prøver at trække nogle tråde op fra den første terroraktion, jeg så ruinerne af i USA, skyldes det min kvindelige tilgang langt senere. Fra 1987 har jeg boet sammen med den kinesisk-amerikanske kvinde, Christina Sun, en af mine ”frelsende engle”. Hun er smuk og uhyre charmerende og fik megen mandlig opmærksomhed, bl.a. fra den succesrige menneskerettighedsadvokat Leonard Weinglass, som hun fik et forhold til. Som Christina spøgende sagde inden jeg mødte ham for første gang, ”Leonard er ligesom dig en der forsvarer de sorte og forfulgteog lider af gul feber.” Weinglass havde i sin tid med succes fået frikendt Angela Davis under retssagen, som jeg fulgte tæt fordi jeg på det tidspunkt boede i Angela Davis’ egen ”Che Lumumba Club” i San Francisco. Og han havde vundet Daniel Ellsbergs berømte retssag om Pentagonpapirerne og [sammen med hans eget forbillede William Kunstler](#), som jeg en af mine første dage i USA oplevede og båndoptog som flammende taler netop i Columbia universitetet, vandt han også den famøse sag ”[The Chicago 7](#)” og mange andre kendte venstreorienterede sager. Så jeg følte mig naturligvis dybt beæret – ja, i virkelig dyb ærefrygt - over nu at skulle møde så stort et venstrefløjsikon. Christina havde fortalt ham så meget om mit eget engagement i de sortes sag at han også pressede på for at møde mig. Første gang var i vores lille klemte lejlighed på 217 E. 10th St. Sidenhen, da han blev ældre, snakkede vi om at overtage hans enorme lejlighed på 6 W. 20th St med direkte udsigt til Empire State fra sengen. Ofte inviterede han med sin ”yellow fever” Christina sammen med andre asiatiske kvinder op til sit landsted i det øvre New York. Faktisk var Leonard Weinglass altid lidt jaloux på mig fordi jeg boede sammen med Christina, men jeg blev alligevel inviteret med til hans 70 års fødselsdag. I vore samtaler kom vi mest ind på hans sorte befrielseskampe, hvor det for første gang gik op for mig at det var ham, der sørgede for at Kathy Boudin ikke fik livstidsfængsel som de andre i terrorismesagen inklusive Kathys ligeså russisk-jødiske kæreste, [David Gilbert](#), – faren til det barn, [Chesa Boudin](#), som hun afleverede til barnepigen om morgenen inden de begik terrorangrebet. Chesa er i dag selv en kendt

venstreorienteret jødisk advokat og forfatter. David Gilbert sidder stadig i fængsel mens deres søn, som voksede op med begge forældre i fængsel, blev adopteret af en anden kendt jødisk terrorist, Bernadine Dohrn, som sammen med sin mand, Bill Ayers havde grundlagt The Weathermen og bl.a. blev forsvaret af Weinglass i ”The Chicago Eight” sagen. For mig er der også en masse andre sjove udløbere i denne sammenspiste verden af jødiske aktivister, idet Boudin-familien også er i familie med den berømte I. F. Stone, hvis daglige nyhedsblad i årevis trods sin venstreorientethed blev læst af et utal af kongressens medlemmer og hvis bog ”The hidden story of the Korean War” var en af de bøger, som var med til at radikalisere mig i min tid i Canada. Periferisk havde Boudinfamilien også en anden indflydelse på mit liv efter min afradikalisering. Det var nemlig I. F. Stones søster, som var den første til at anmelde lysbilledshowet i Hearst-familiens aviser, da vi startede det i eget teater i San Francisco i 1982.

Syv år før havde jeg også periferisk kontakt med terrorismen i samme by, idet jeg var frivillig i den Glide kirke, som stod for den store uddeling af mad til de fattige, da den Symbionesiske Befrielsesfront (SLA) kidnappede Patricia Hearst og tvang hendes far, milliardæren og avisejeren William Hearst til at give 2 millioner dollars i madvarer til de fattige. SLA’s terrorisme optog alle i det år jeg boede der og da Patricia blev omvendt af gruppen gennem Stockholmsyndromet og begyndte selv at begå bankrøverier, var det hende der sammen med – endnu et par jøder - Bill og Emely Harris Schwartz røvede flere banker og stormagasiner og førte gruppen videre efter at den sorte del af gruppen blev udslettet af politiet. Skønt Emely myrdede en kvindelig kunde i banken var det Leonard Weinglass, der sørgede for at de to kun sad 8 år i fængsel for deres terrorisme – mens præsident Carter reducerede Patricia Hearsts dom til 22 måneders fængsel og præsident Clinton gav hende fuldstændig pardon på sin sidste dag som præsident – skønt hun havde været ligeså involveret i terrorisme som Bill og Emely Harris.

Nå, men Weinglass havde advokatfirma sammen med Kathys ligeså venstreorienterede far, Leonard Boudin, som havde forsvaret et utal af ligeså kendte folk lige fra den sorte operasanger og menneskerettighedsaktivist Paul Robeson til den cubanske regering. Og med så stærk en ”jødisk sammensværgelse” lykkedes det ham at få reduceret Kathys dom til kun 20 års fængsel mens alle de andre i gruppen, som ikke havde Weinglass som forsvarer, fik livstid og stadig sidder i fængsel. I fængslet gjorde Kathy Boudin sig bemærket med sit store arbejde for de mange sorte aidsramte fanger samtidig med at hun skrev en masse højt akademiske artikler for The Harvard Education Review og Columbia Journal of Gender and Law. Derfor blev hun allerede i 2003, da jeg havde mit

sidste foredrag på Columbia Law School, løsladt og – her kommer min sjove pointe – kort efter ansat på det selvsamme universitet, som hun 33 år før havde planlagt at bombe og hvor hendes stadig livstidsfængslede kæreste David Gilbert havde startet The Columbia SDS – der udviklede sig til The Weathermen. Her har Kathy Boudin som professor startet Center for Justice at Columbia University og et utal af hjælpeprogrammer for især sorte fængselsfanger.

<http://socialwork.columbia.edu/faculty/adjunct/kathy-boudin/>

<http://centerforjustice.columbia.edu/kathy-boudin/>

Dette må siges at være sand tilgivelse så det batter, men det var ikke sket uden indsatsen fra Weinglass. Og hvis det ikke havde været for hans lange fascinerende fortællinger om alt dette, når vi sad og drak vin til langt ud på natten, ville jeg nok slet ikke have vidst alt dette, da alle disse bombesager fra mine vagabondår overhovedet ikke interesserede mig mere eller var for indviklede at følge – hvis ikke man lige på den måde fik dem fortalt af sine personlige venner.

Men min skyggeagtige vandring i terrorismens kulisser er ikke slut hermed, for anmeldelsen af I. F. Stones søster i Hearst aviserne var med til at kickstarte Amerikanske Billeder i USA, hvorved jeg bl.a. endte med at vise selvsamme lysbilledshow hele 20 gange i Berkeley. Her så en ung student showet, Dan Williams, der ligesom Weinglass led af ”gul feber”. Dan var af sin fattige koreanske mor fra barnsben blevet indoktrineret til at være stærkt højreorienteret og programmeret til en karriere med at tjene penge på Wall St. Men, som han siden har fortalt ofte i Tv-programmer, blev hans liv væltet omkuld af at se Amerikanske Billeder og da han bagefter kom på Harvard Law School var han den første der inviterede showet dertil og dermed kickstartede de følgende 18 forestillinger jeg havde på Harvard. Frem for at tjene penge var han nu fast besluttet på at hellige sit liv og sin karriere til de fattige sorte. Vi fik et dybt venskab og da han var færdiguddannet blev han dels min sagfører og blev dels Leonard Weinglass’ juridiske partner – før jeg overhovedet kom til at kende Weinglass gennem Christina Sun. I årevis tog han alskens upopulære sorte sager og arbejdede for kun 20 dollars i timen mens han flyttede ind i de sorte fattigboliger i The Jacob Riis Houses langs 14. gade på The Lower East Side, hvor jeg boede med Christina. Og med sin ”yellow fever” blev Dan Williams nu også – ligesom hans partner Weinglass – kæreste med Christina når jeg var i Danmark – ”men ikke mere end en nat, så smed jeg ham ud af din seng,” bedyrede hun bagefter som altid grinende. Christina har nemlig altid haft et blødende hjerte for den sorte sags talsmænd såsom Lenny, Dan og mig – flirtende på hver vores måde som vi var med terrorismen.

Og således blev jeg også rodet grundigt ind i Lennys og Dans største terrrorsag, der kørte i mange år. Det var nemlig de to, der påtog sig forsvaret for en anden tidligere sort panter, Mumia Abu-Jamal, der var blevet dødsdømt for sit mord på en hvid politibetjent. Derfor blev jeg nu nærmest tvunget til med de tre at gå til alle mulige forsvarsmøder og demonstrationer for Abu-Jamal, som de hjalp med at arrangere for, som New York Times skrev, at gøre Abu-Jamal til verdens mest berømte fange på dødsgangen. Williams og Weinglass, som skrev bogen *"Race for Justice: Mumia Abu Jamal's Fight Against the Death Penalty"*, brugte år af deres liv på at redde hans liv. De endte såmænd også med at gøre mig til deres talsmand i Danmark, hvor jeg holdt i hvert fald et møde om "deres sag". Som alt mulig andet havde jeg for længst glemt alt om dette, da jeg i 2012 sammen med nogle folketingspolitikere blev inviteret til Irak for at gøre opmærksom på kurdernes sag. Da jeg mødte op i lufthavnen kl. 6 op morgenen stod Søren Søndergård, EL der allerede og spurgte mig straks ud om Abu-Jamal og Weinglass. Jeg var fuldstændig uforberedt og søvndrukken og kunne intet huske om sagen. "Jamen kan du da ikke huske det store møde du holdt om det på Borup Højskole? Jeg var jo med til det og du fortalte så blændende om sagen at jeg blev involveret og selv siden havde møder med Weinglass i New York." Jeg prøvede forgæves at ruske noget op af erindringen, men kunne intet huske om mødet eller detaljer om sagen modsat Søren Søndergård med hans velkendte fabelagtige hukommelse. Han stod nu og holdt et timelangt foredrag for mig om sagens seneste udvikling mens vi ventede på flyet – og fortsatte i Irak. Til mit forsvar vil jeg sige at jeg gennem de mange år som foredragsholder har forsøgt at holde mig så langt væk som muligt fra de mange enkeltmandssager, som i deres kolossale omfang altid får det til at svimle for mig. Også fordi de for mange af mine frisindede hvide elever let bliver et alibi for ikke at forholde sig til deres egen dybere strukturelle racisme, som forårsager at så mange i ghettoerne reagerer i desperat terrorisme og anden kriminalitet. Men jeg er selvfølgelig altid glad når nogle af dem, der har været til mine foredrag, såsom Dan Williams og Søren Søndergård, så ivrigt tager disse enkeltsager op så jeg ikke behøver at få så dårlig samvittighed over ikke at gøre det ☺

Mens jeg skrev dette spurgte jeg Christina hvor tit hun egentlig tog på ferie med Lenny Weinglass, som nu er død. Hun svarede:

"We went to Ellenville, NY a lot. I also took Lenny to the Rainbow Gathering, I think it was in Vermont. I said there might be people he would know from the 60's hippie scene and he said, "Well, I think I might know some of their parents..."

It was GREAT! People thought he and I were a couple, because we were always hugging and holding hands, and they told us how beautiful they thought the interracial and mixed aged thing was

(yeah, except I'm seeing too many old farts with young girls. Creepy.) We ran around barefoot through mud and streams, drank coffee cooked in big coffee cans, ate eggs and bacon all cooked over open fire. Everyone shared and said, "Welcome home, we love you." There was music and tie-dye and dancing everywhere. We slept on dirty hippie blankets in a pickup truck, and we both got crabs, which really sucked. So, we must have slept naked, I guess."

Jo, med min særlige kvindelige tilgang til terrorisme endte jeg således med at dele seng, kvinde og fladlus med USA's største terrorismeadvokat ☺ Kun en gang skuffede Leonard Weinglass mig. Det var da jeg bad ham om at forsvare min Ku Klux Klanleder ven, Jeff Berry, da jeg fandt ud af at han var uskyldigt dømt til 30 års fængsel skønt han aldrig havde skadet noget menneske. Det nægtede Lenny sikkert af frygt for at det ville skade hans omdømme blandt de sorte og venstreorienterede. Hvad skal man mene om en mand med så stor magt at han kunne få et utal af skyldige terrorister ud af fængsel, men lod en uskyldig ikkevoldelig mand rådne op i fængsel?

Under skrivningen af dette har jeg spekuleret på om jeg beskriver min perifere tilgang til Vietnamårenes terrorisme på denne mere muntre afstandtagende måde for ikke selv at tage ansvar for det, jeg ved så mange lejligheder let kunne være blevet rodet ind i på en mere alvorlig måde. For ifølge Jesu bjergprædiken er det jo ikke handlingen, men tanken der tæller. Og jeg husker et utal af sene natlige diskussioner jeg havde med ligesindede amerikanske Vietnam aktivister, hvor enten jeg eller de foreslog horrible ting som at vi nu blev nødt til at bombe skolebusser med uskyldige børn for at "drive krigen hjem og lade befolkningen selv føle hvad de støttede gennem deres drab på millioner af uskyldige vietnamesere." Eller hvor jeg legede med tanken om at fremtidens guerillakrigere i Guatemala i stedet for at vende geværet mod det USA støttede diktators uskyldige soldater burde gå rundt og sprøjte gift ind i bananerne, som blev eksporteret til amerikanerne vha. så meget blodsudgydelse. Nogle få dødsfald i USA kunne ødelægge Chiquitas terrorgreb omkring landet og derved snart redde menneskeliv, osv. i den dur. Jeg tror at jeg endda gik så vidt som til at skrive et brev til min far om at nu tænkte jeg på at skaffe mig en pistol og skyde skurken bag det hele, præsident Nixon, under hans kommende besøg i New Yorks Sheraton hotel. Jeg er i dag ikke klar over om det blot var noget jeg tænkte på eller om jeg virkelig skrev brevet, som jeg ikke siden har fundet. I givet fald er det nok noget jeg ligesom så meget andet i min radikaliserede tid har skrevet for at få min fars opmærksomhed, vil psykologer nok konkludere. Og i dag må jeg jo i så

fald nok være taknemmelig over at det kun var min far jeg gjorde oprør imod og ikke nogle indbildte vindmøller, som kunne have kostet mig livet.

Det var under alle omstændigheder sjovere og tryggere at ”flirte” med terrorisme gennem en periferisk kvindelig tilgang. Dens mange efterdønninger oplevede jeg på den måde bl.a. efter Wounded Knee. Her deltog jeg som omtalt under kapitlet om indianere passivt i oprøret mod regeringen ved at ligge i med enken til den første dræbte terrorist. Bagefter blaffede ned til Madison, WI bl.a. for at se stedet, hvor en matematiklærer og tre andre blev sprunget i luften i [Sterling Hall bombningen i protest mod universitetets research samarbejde med militæret](#). Det var en uafhængig anti-Vietnamgruppe, der stod bag nitratbombeødelæggelsen, som ud over menneskeliv kostede 12 millioner dollars. Det var vist nok mens jeg stod og fotograferede den ødelagte bygning at russisk-jødiske Janet Crayne kom hen til mig og inviterede mig med hjem og bo hos hende i nærheden på Gorham St. Hun blev en livslang kæreste. Så igen, terrorisme har sine vindere :-)

Efter sin uddannelse boede jeg tit hos hende i Harvard og Univ. of Michigan, hvor hun engang stolt viste mig et billede af sig selv sammen med Clinton i det Hvide Hus. Her var blevet inviteret til at modtage en hæderspris efter at have startet et stort arbejde med at få Kroatiens og Bosniens biblioteker op at stå efter Europas værste terrorisme siden verdenskrigen.

Hvis jeg havde næret en skjult ønsketænkning om at myrde masseorderen over dem alle, præsidenten, blev dette næsten opfyldt gennem endnu en kvindelig indgang til terrorisme. Ganske vist på et tidspunkt, hvor jeg havde fået genopbygget min tro på demokratiet ved at se hvordan dette havde fået selveste præsident Nixon uskadeliggjort på fredelig vis under Watergate-sagen. Som omtalt i min bog var jeg tæt ved at blive myrdet i terrorattentatet på mine venner Popeye Jackson og Sally Voye. I hans fangeforening var jeg kommet til at arbejde med FBI's informer Sarah Jane Moore, og da denne forvirrede kvinde blev omvendt til vore synspunkter, begik hun kort tid efter som hævn for det mord hun følte hun selv havde medvirket til på Popeye, et attentat på ”selve systemets overhoved”, præsident Ford. Hans liv blev reddet ved at en af mine bøssebekendte, Billy, som jeg havde mødt i bygningen hvor jeg boede sammen med en masse transvestitter, slog pistolen ud af hånden på Sarah Jane Moore. Da hun for et par år siden som 85-årig blev løsladt efter en dom

på 500 år, blev jeg kontaktet af i al fald to filmselskaber, der nu ville lave film om hende og købe mine billeder, idet de havde fundet ud af at jeg var den eneste, [der havde billeder af hende](#).

Så igen, terrorismen har også sine vindere når blot man finder sine kvindelige indfaldsvinkler :-)

Jeg har i dag for længst glemt alle de bomber og attentater, der fandt sted i mine Vietnam-år i USA, husker dog min egen begejstring når det lykkedes terroristerne f.eks. på selveste Ho Chi Minhs fødselsdag at bombe inde i det forskansede Pentagon, som jeg selv i maj-oprøret 1971 var med til på mere fredelig vis at omringe og ”lukke ned” hvorunder jeg i kampens hede blev indlagt på George Washington hospitalet stærkt skadet af tåregas. Men som sagt er mange stadig ofre for disse vredens år – og vi er andre der let kunne være blevet det.

I de senere års islamistiske terrorisme glemmer vi let hvordan terrorisme - såsom den udført af omtalte Røde Brigader og palæstinensiske grupper - [har været stærkt faldende siden mine vrede ungdomsår](#). Den virkelige terror i USA var den jeg oplevede i gaderne – særligt i ghettoerne. Hver dag husker jeg forsiderne på lokalaviser som Baltimore Sun med store overskrifter som ”Yesterday’s tragic violence in Northern Ireland claimed 6 lives”. Bladede man så om til lokalsektionen læste man i en lille notits at antallet af gårsdagens myrdede i Baltimore var 15-20 eller i den størrelsesorden. Den var naturligvis den form for gadeterror jeg og amerikanerne frygtede, når 16-årige løb rundt og skød folk ned bare for at røve en dollar. Men ikke desto mindre dannede vi derovre billedet af at Europa var et utrygt sted hvor de kristne myrdede løs på hinanden sammen med en masse anden venstreorienteret terror, som fulgte i Vietnam tidens radikalisering.

Da jeg kom hjem i 1976 havde jeg for travlt med mine foredragsturneer til at følge særlig godt med i hvad der skete omkring mig – blev bare irriteret over at mange danskere stadig var så radikaliserede at de som Karen Jespersen, Ralf Pittelkow, Lars Hedegård og lignende ekstremister stadig kunne støtte den kindergarten-agtige terrorisme, som Baader Meinhof gruppen og de Røde Brigader, havde udviklet sig til selvom Vietnam-krigen nu var vundet og der ingen grund var til længere at gå til voldelig modstand. For dem handlede det vist om at videreføre en kold ideologisk klassekamp som jeg aldrig selv nogen sinde havde støttet da jeg følte at det ødelagde ideen om at kæmpe for de fattige i andre lande, hvor de var frataget deres demokratiske rettigheder. Mange fra

den tid, hvor munkemarxismen hærgede, har siden fortalt mig at det var Amerikanske Billeder, der hjalp dem ud af den ødelæggende ”os og dem” tænkning om f.eks. ”kapitalister” ved at jeg på en for dem så befriende måde – netop på det tidspunkt hvor de var kørt fast i denne [”ideologiske nedblænding”](#) – kunne tilgive og se mennesket i selv de største ”kapitalister” som Rockefeller og andre ”syndere”.

Min ”kvindelige tænkning” om undertrykkelsesmønstre, som jeg og andre tit har kaldt den idet kvinder altid har udgjort et flertal af mine tilhørere, bevirkede da også at jeg alligevel – gennem en kvindelig indfaldsvinkel – blev rodet lidt for tæt ind i europæisk terrorisme. Men nu var effekten den modsatte af den Sharon Lee Holland havde været genstand for – om end ikke mindre tragisk. Blandt de mange unge, der strømmede til mine foredrag i Købmagergade fra hele Europa, kom i 1985 en helt ung italiensk pige blaffende – Paola. Som mange af de andre endte hun med at bo hos mig i mit åbne kollektiv. Hun var begejstret for mit lysbilledshow, men det tænkte jeg ikke nærmere over, da det var reaktionen hos alle de ”fans” der slog sig ned hos mig. Grunden til at jeg lagde mærke til den kun 18-årige smukke og charmerende Paola var at hun var usædvanlig flirtende overfor mig og blandt de mange andre ting hun tilbød var at oversætte mit show til italiensk, ”for det er virkelig vigtigt at få ud i Italien med alt det der sker lige nu.” Jeg tænkte at det blot var hendes måde at komme lidt tættere på mig i hendes forsøg på at opnå et forhold til mig. Jeg havde intet imod at udnytte smukke intelligente unge piger og satte hende straks i gang med at oversætte, om ikke andet fordi hun spredte så gode vibrationer når hun sad på tæppegulvet i dagligstuen udenfor det vi kaldte teatret (men i dag kalder kvindemoskeen). Men at udnytte hende seksuelt var totalt utænkeligt for mig. Undskyld, ikke ”utænkeligt” da hun virkelig var uimodståelig, men det var altid et fast princip for mig ikke at udnytte de følelser showet vakte i mine tilskuere – i al fald ikke lige når de var blevet forført af Amerikanske Billeder og ikke klart kunne skelne deres følelser overfor showet fra skaberen af showet. Men da jeg var en af de få i lejligheden, der i dette kaos af overnattende gæster – mest mandlige arabere - havde mit eget værelse, gik jeg altid rundt med skyldfølelse fordi alle gik ud fra at jeg havde forhold til kvinderne. Det skete også at sådanne unge 18-årige piger bad mig om at overnatte i min seng med undskyldningen at der var for mange mænd i de andre lokaler, og med min ”ja filosofi” kunne jeg jo ikke så godt sige nej. Men jeg er glad for at jeg aldrig brugte anledningen til at have sex med dem, for flere af dem er siden blevet kendte bl.a. som forfattere, og hvad kunne de så ikke have fundet på at skrive om mig? ☺

Men Paola var så flirtende at jeg end ikke tillod hende at dele seng med mig, og måske det var

medvirkende til at jeg i hendes øjne blev så meget ”større” og mere efterstræbelsesværdig. Ved sin afrejse skrev under det søde billede af hende i min gæstebog ved siden af tre sorte algeriere, ”It is so sweet to think of you yet. All I can say is, I will be back”. I al fald blev hun ved med i de følgende år at blaffe tilbage ind imellem sine studier i Rom. Og måske følelserne fra min side også var en lille smule gengældte fordi jeg fornemmede en dybere smerte i hende, som gjorde mig nysgerrig, men som hun dog ikke fortalte noget om på det tidspunkt.

Til sidst var det dog ved at gå galt. Det var i 1987, hvor jeg var blevet nødt til at lukke lejligheden fordi det var gået helt over gevind med alle de arabiske flygtninge jeg havde huset. Da jeg var ved at rydde op i det nu helt mennesketomme ”bombede” hus, som jeg måtte tage et lån på en million kr for at sætte i stand til udlejning, stod Paola der pludselig i opgangen – igen uventet blaffet ind fra Italien. Der stod hun i al sin charme og yndighed og sagde pludselig, ”Can I kiss you?” Efter lige at have boet sammen alene hvid mand mellem 66 arabiske mænd i flere år, må jeg tilstå at jeg på det punkt var ret underforsynet og kunne ikke modstå det mest vidunderlige kys jeg længe havde fået. Men jeg husker også hvordan skyldfølelsen over at kaste mig ud i noget så egoistisk her i disse foredragsrammer stadig gav mig skyldfølelse, så for ikke at blive set af andre beboere i opgangen, trak jeg hende nu ind i lejligheden, der nu knap nok stod uden møbler. Det blev så hedt at hun i mit værelse uden seng flåede tøjlet af mig og jeg ved ikke hvad der derefter skete helt præcist. For her gik jeg igen i baglås og var ude af stand til at gå videre, men brugte som undskyldning at jeg ville tage nogle billeder af hende i al hendes skønhed. Tilsyneladende var det også langt bedre for hende, idet hun nu fik min uforbeholdne opmærksomhed. Hun begyndte straks at sno sig i de mest indbydende stillinger foran kameraet og det viste sig at hun var den fødte artist som kunne bøje benene bagved ryggen som om hun kun havde brusk i dem. Da vi nu lå der ved siden af hinanden i vores første intimitet begyndte jeg for første gang at spørge hende ud om hvem hun egentlig var og hvorfor hun havde følt sig så tiltrukket af mig gennem flere år.

Jeg husker ikke om hun fortalte det hele i dette øjeblik, for meget af det har jeg langsomt – uendelig langsomt i lange grådkvalte samtaler - skulle grave ud af hende gennem de næste år, hvor vi begyndte at få et egentligt venskab. Der var meget som hun havde undertrykt og ønskede at glemme.

I korthed var historien at hun som ganske ung 14-årig havde indledt et forhold til en kun lidt ældre ung mand, der hed Mario Galesi. Hun blev hurtigt radikaliseret, mens han kun var interesseret i fest, musik og at røge sig skæv. Men langsomt fik hun ham til at køre med på sine venstreorienterede ideer og at gøre ham mere radikaliseret end hende selv. Det var jo i de år hvor hver tredje italiener

og hver femte franskmand stemte på og troede på ”proletariatets diktatur” (den tids utopiske ”Kalifat”), og i et samfund hvor sådanne utopiske ideer var ”mainstream” følte mange unge at de skulle gå skridtet videre og gennemføre revolutionen med vold frem for blot ”snak”. Derfor forvildede de sig langsomt ind i de Røde Brigaders rekrutteringsmiljø – hvor han udviklede sig i mere og mere voldelig retning. Han var i et voldsomt faderopgør mod sin far, som var en autoritær rektor, som han hadede. Hvor langt hun selv gled med ind tænkningen om at det var legitimt at myrde og bekæmpe autoritetssymboler på ”den kapitalistiske undertrykkelse” såsom arbejdsgiverdirektører og politikere er aldrig helt gået op for mig. Hun siger selv at hun var ”frygtelig forvirret, naiv, ondskabsfuld og ligegyldig”, men jeg tror også at hun har undertrykt mange ubekvemme sandheder og simpelthen ikke kan huske dem i al den dulmende medicin hun siden har fået.

Der gik mange år inden jeg fandt ud af at Mario i den tid havde gjort hende gravid og hendes ældre søster, som var feminist, mod hendes vilje fik hende overtalt til og hjalp hende med en smertefuld abort. Dette brugte hun til at distancere sig fra og såre Mario med, da han vist gerne ville have barnet. Fra det øjeblik gik det mentalt ned ad bakke for hende, mens han blev mere og mere radikaliseret. I sin forvirring blev hun kastet ud i dyb depression og endte med at flygte op til Danmark lige inden politiet fandt sprængstoffer og våben i en af deres lejligheder.

I København var det så at hun forvildede sig – eller blev forført – ind i mine på det tidspunkt helt modsatte synspunkter baseret på forståelse og tilgivelse af undertrykkere og kapitalister, hvilket føltes som en enorm befrielse for hende, da ingen jo bliver lykkelige af at dyrke fjendebilleder. Og derfra var der ikke langt til at gøre mig til den nye Super Mario – eller frelserfigur - i hendes skrøbelige sind, hvorved hun begyndte at minde mig om en ”omvendt” Sharon Lee Holland. Så da jeg lukkede mit hus i Købmagergade begyndte hun nu fra Rom at ringe til mig på mine turneer i USA – dvs. at lægge lange beskeder på min Sky Talk, som det hed i de år, med sin charmerende italienske accent. Tit snakkede hun om at tage med mig på mine turneer, men det blev aldrig til noget da jeg altid havde danskere med i bilen. Så i 1998 blev det pludselig mere alvorligt. Hun skrev at hun havde brug for min hjælp, da hun var indlagt for et selvmordsforsøg. Jeg var midt i en travl turne i USA, men da jeg snart efter havde 4 dage fri kørte jeg i så stor hast ned ad the New York Thruway for at nå et aftenfly til Rom at jeg smadrede ind i en anden bil og blev forsinket under udfyldelsen af forsikringspapirerne. Ved et mirakel nåede jeg alligevel flyet i JFK og tog en kraftig sovepille for ikke at få jetlag under samværet med Paola. Så bedøvet var jeg at da jeg blev vækket i Fiumicino lufthavnen glemte jeg min computer på flyet og forsøgte forgæves at få den

udleveret i tre dage. Jeg havde håbet at få arbejdet lidt mens jeg var sjælesørger, men resultatet var nu at jeg i stedet kom til at snakke 24 timer i døgnet med Paola i tre dage. I sin glæde over at se mig drøede hun ”som en sindsyg” rundt med mig i afsindig fart gennem Roms gader i sin lille Fiat til alskens romerske monumenter og de mest spændende restauranter. Jeg havde lidt skyldfølelse fordi jeg på afstand i mit indre havde romantiseret et seksuelt forhold til hende nu hvor hun var en mere moden attraktiv kvinde og jeg var befriet fra min skyldfølelse over at udnytte Amerikanske Billeders magiske effekt på kvinder. Men skønt vi delte seng og intimitet i tre dage, gik det hurtigt op for mig – dels at dette ikke ville være ansvarligt i hendes nuværende tilstand – og dels at det aldrig havde været det hun var ude på med mig lige fra begyndelsen. ”Det var dit smukke hoved jeg var forelsket i dengang mit eget var helt ”messed up”, ikke din krop. Og for øvrigt har jeg aldrig været i stand til seksuelle forhold siden jeg blev voldtaget af de Røde Brigader selv om jeg forgæves har forsøgt flere gange at få kærester i kortere tid.”

Jeg husker ikke helt om hun stadig havde kontakt med Mario Galesi, som hun aldrig helt kunne slippe, nu hvor han afsonede en dom for et postrøveri i 1997. Han flygtede imidlertid fra fængslet og et par måneder efter mit besøg dannede han de Nye Røde Brigader (Nuove Brigate Rosse) og myrdede topregeringsmanden Massimo d'Antona.

Der lå ligesom en tung skygge eller sorg over Paola nu efter hendes selvmordsforsøg og det efterfølgende hospitalsophold, men med medicinering forsøgte hun at få mod på livet igen og vi kunne ofte grine sammen. Så ved min afsked tænkte jeg at det nu nok skulle gå.

Men hendes nødråb til mig fortsatte og efter et nyt selvmordsforsøg brugte jeg ferien sammen med min datter Lalou på at bo hos hende. Efter lang efterfølgende hospitalsindlæggelse skulle hun nu passes af moderen, hvorfor vi flyttede ind hos hende i moderens kæmpestore lejlighed og sammen tog dagture til de mest børnevenlige ruiner som Colosseum, Forum Romanum og de kristnes katakomber. Under det meste af Rombesøget gik min datter dog rundt med øjnene så fast plantet i sin Harry Potter bog, at jeg fik rigelig tid til at snakke med Paula, som tydeligvis lavede op under vores besøg. Hun har aldrig siden været i stand til at flytte alene tilbage til sin egen lejlighed.

Kort tid efter kom Mario og en kvindelig terrorist Nadia Desdemona Lioce den 2. marts 2003 på vej mod nye terrormål i ildkamp med sikkerhedsstyrkerne i toget fra Rom til Firenze. Herunder blev både Mario og politimanden, som skød ham, dræbt, mens han sårede en anden politimand, der aldrig kom sig over det og begik selvmord to år efter. Efter anholdelsen af Lioce sporede efterforskerne dokumenter og computere, der indeholdt deres kommende terrormål og rummede

beviserne, der forbandt de to terrorister med initialerne Ny BR, og derfor også med deres tidligere mord på D'Antona og Biagi.

Det var i den periode hvor jeg oplevede Paola i stigende grad få psykiske problemer med lange indlæggelser efter flere selvmordsforsøg. Jeg besøgte hende tit i Rom og tænkte at den eneste måde jeg kunne hjælpe hende var ved at invitere hende med på turne i USA. Jeg tænkte at hun nok forhåbentlig alligevel ikke ville kunne tage sig sammen til at rejse. Men pludselig bed hun på, da jeg skulle på min sidste USA-turne i 2008 hvor jeg skulle rundt og sige farvel til amerikanske venner, så jeg var ikke begejstret. Uden at spørge mig om det passede i mine planer havde hun nemlig allerede købt billet, så jeg kunne jo ikke andet end sige ja og tænkte at det så måtte handle om Paula og ikke om alle mine andre gamle venner. Men så kontaktede hendes søster mig for at høre om alt var i orden til turen. ”Ja,” skrev jeg, ”men nu jeg har dig i røret vil jeg godt lige høre dig hvilken tilstand Paula er i. Jeg ved jo at hun flere gange har været langvarigt i hospital for selvmordsforsøg og har haft mentale problemer.” Hvorpå søsteren skrev at hun var lettet over at jeg spurgte, for den var helt gal med Paulas sindstilstand nu. Og for hendes og familiens skyld bad hun mig inderligt om jeg ikke nok ville afløse hendes tur med en passende undskyldning eller løgn. Hvis jeg alligevel lod hende komme med skulle vi aflægge besøg hos den og den psykiater, hvorefter hun opgav adresser og telefonnumre på en stribe af psykiatere langs vores planlagte rute i hele USA. Og var jeg klar over at Paula aldrig sov? Jeg tænkte at sindssyge folk har jeg været sammen med hele mit liv, så det var ikke noget problem. Men at få sin nattesøvn ødelagt kunne jeg ikke klare. Jeg huskede en sindssyg mand, som min gamle sorte kæreste, Cindy, og jeg engang havde samlet op i Californien og taget med hjem fordi han ikke havde noget sted at bo og skulle i retten næste dag. Hele natten havde han rumsteret rundt stirrende op i loftet, så vi blev nødt til at barrikadere døren til soveværelset. Og i Købmagergade-kollektivet havde tyskeren Frank og amerikaneren Nelly ligeså sindssygt jagtet hinanden rundt natten igennem med knive og ødelagt vores søvn i ugevis. Dette var jeg ligesom blevet for gammel og nærtagende til at stille op til igen, tænkte jeg.

Men nu begyndte Paula dag efter dag – eller rettere i de romerske nattetimer – at ringe grædende til mig, tryglende mig om at komme med. Det var virkelig svært fordi hun er så utrolig sød, charmerende og begavet at ingen ville opleve hende som mentalt syg. Men netop charmen mindede mig for meget nu om rigmandsgroupien Sandra, som i 1987 forfulgte mig over det ganske USA og var skyld i at jeg to gange smadrede min bil totalt og en anden gang fik hele mit udstyr til 150.000 kr stjålet. Særligt anspændt var jeg og søsteren den dag, hvor Paula efter planen skulle flyve og det

stadig ikke var lykkedes os at tale hende fra det. Jeg boede disse første dage i New York hos foromtalte Christina Sun og vi havde inviteret en bunke gæster til middag, men hele aftenen stod jeg i telefonen med den grædende Paula og følte mig simpelthen noget så grusom og modbydelig over for denne gamle ven. Men at tage hende med ville være endnu mere uansvarligt, havde hendes læger nu overbevist mig om. Alligevel har jeg virkelig svært ved at sige definitivt nej og har altid foretrukket blot at lade tingene udvikle sig uden at gribe ind. Lettet var jeg, da søsteren næste dag ringede og sagde at Paula ikke var taget med flyet, men nu blot snakkede om at hun ville købe ny bil som om intet var hændt.

Jeg boede hos hende og moderen i Rom sidste gang i 2011, hvor hun nu var blevet enorm fed af al den dulmende medicin og når jeg i dag skyper med hende kan jeg se hvor trist og ødelagt hun er. Jo, Paula var en sprudlende og charmerende kvinde som jeg mødte pga. terrorisme – og på mange måder mistede langsomt pga. terrorisme.

Ved at indkvartere så mange rejsende i min lejlighed i Købmagergade fik jeg samtidig med Paula endnu en kvindelig tilgang til terrorisme. Sent glemmer jeg en jødisk pige fra USA, der som russiskekspert efter et studieophold i Sovjetunionen glædede sig til at vende hjem til ”friheden i Vesten”. På sin første dag i friheden så hun ”Amerikanske Billeder” i vores teater i Købmagergade og gik totalt i chok over det billede jeg viste af hendes kære hjemland. Vi trøstede hende og lod hende overnatte, men næste morgen den 22. juli 1985 gik hun til North West flykontoret, der lå på hjørnet ved Vesterport hvor Imperial Bio ligger i dag, for at ændre sin billet til en hurtig hjemrejse. Lige da hun nærmede sig kontoret blev hun blæst omkuld af bomben, der sprang kontoret i luften og overværede 5 arabiske turister udenfor, faldt om på gaden mens huden blev brændt af dem, en af dem døde. Det er næsten altid uskyldige muslimer der er hovedofrene for terrorisme. Skønt fire af dem var algeriere tænkte jeg aldrig på før nu at undersøge i mine gæstebøger om det var nogle af ”mine algeriere”, som jeg havde huset fuldt af på det tidspunkt. Heldigere var en af mine kvindelige bekendte, Pia Marfeldt, som jeg tit spiste middag med som en del af familien. Hun var nemlig barnebarn af min mors kæreste, Ib Marfeldt. Det var hende der var ansat i North West til at sidde ved skranken, men hun var lige gået på toilettet da bomben sprang og raserede kontoret totalt. Det

reddede hendes liv. Min amerikanske veninde styrtede i chok hjem til os i Købmagergade 43, men løb gennem Krystalgade hvorved hun som jøde oplevede det næste bombeangreb 10 minutter efter på synagogen i Krystalgade. Braget var så voldsomt at vi mærkede vore vægge skælve. Efter disse første oplevelser i det frie Vesten snakkede min veninde om snarest muligt at vende tilbage til ”trygheden i de kommunistiske lande”. Disse to bomber var en del af den palæstinensiske terror i de år, da hele Vesten støttede Israel, men havde glemt palæstinenserne, som nu på den lidet konstruktive måde ville gøre os opmærksomme på deres frihedskamp.

http://da.wikipedia.org/wiki/Terrorangrebet_den_22._juli_1985

Som nævnt glemmer vi i nutidens islamiske terror let den langt mere blodige kristne terror i min ungdom hvor katolikker og protestanter myrdede løs på hinanden og var tæt på at få Margaret Thatcher med i købet under terrorbombningen i Brighton. Denne terrorisme fik jeg også gennem ”kvindelig tilgang” et indblik i. Skønt disse kristne myrdede mange tusinde flere end vi siden har mistet i Europe til islamistisk terror, oplevede jeg på samme tid en forunderlig tryghed, da jeg kørte rundt med mit foredrag derovre i 1983. Overalt samlede jeg kvindelige blaffere op – mange blaffende i højhælede sko og med guldørenringe op. På et tidspunkt havde jeg ikke mindre end 11 med mig i min VW van. De anede ikke hvem af de andre, der var protestant eller katolik, og sad hele tiden og lyttede til hvordan et A eller et B blev udtalt. Hvis det blev udtalt på den eller den måde måtte vedkommende komme fra dette eller hint område og tilhøre den ene eller den anden gruppe, hvorefter de var parat til at bombe dem (skønt det nok var mest mændene der beskæftigede sig med dette). Når folk af samme hudfarve står overfor hinanden - som vi også så det under den etniske terror i Afrika og Eksjugoslavien– udvikler de nemlig en sofistikeret sproglig racisme for at finde ud af hvem de skal terrorisere. For ikke at nogen skulle se hvilken bydel de kom fra, bad mange af mine blaffere om at blive sat af midt imellem de Berlin store mure i Belfast, der adskilte dem. Men mange af disse kvinder i deres fineste stads skulle netop derind for at shoppe de få steder, hvor dette var muligt bag mure og jerngitre og vagter, katolikker og protestanter forenede i shopping.

Jeg kan huske at jeg mødte en enkelt muslimsk indvandrer i Nordirland, som sagde til mig: ”Dette er et paradys at være brun muslim i. Alle elsker mig og føler sig fuldstændig trygge ved mig.” Mest rystende var hadet, som jeg oplevede når børn fredeligt stod og legede omkring bålene i mørket om natten i de katolske kvarterer. Men straks når en engelsk pansret mandskabsvogn kørte ind i gaden, fo’r de alle som en helt ned i 2-årsalderen hen og kastede med sten efter disse hvide, som de ikke engang anede hvorfor de skulle hade. Sådanne automatreaktioner fra børn har jeg kun oplevet siden i Palæstina.

http://en.wikipedia.org/wiki/Real_Irish_Republican_Army

(Følgende kapitel vil jeg måske gemme til og udvide i ”Om at sige ja til de fattige lande II”)

Et andet eksempel på en sådan ”farveløs” kristen terrorisme havde jeg også en ”kvindelig tilgang” til. I al fald var min tolk, som skulle oversætte folks lidelsesudsagn til mig, kvindelig. ”Farveløs terrorisme” er et lidt forvrøvlet udtryk, da terrorisme jo per definition ikke går efter en fjende i farvede uniformer, men rammer alle civile farveblindt. Men det værste eksempel på terrorisme jeg har oplevet i mit liv foregik netop også ”farveløst” – tilmed mellem mennesker, der altid havde været venner, spillet kort med hinanden og hyppigt var gift ind i hinandens grupper. Jeg sad ovenpå en amerikansk pansret mandskabsvogn under befrielsen i 1999 af Kosovo og skulle fotografere de nu hjemvendende muslimske flygtninge, når de genså deres for det meste nedbrændte huse – ængstelige for om deres tilbageblevne familiemedlemmer havde overlevet massakrerne eller hulkende når de fandt dem i massegrave. Dengang kaldte vi disse terrorister for ”serbere” og deres ofre for ”albanere” eller i Bosnien ”muslimer”, men i dag glemmer vi ofte i Europa at det kun er ca. 20 år siden vi kristne her myrdede op mod 80.000 muslimer i Bosnien og Kosovo – ofte som nazisterne ved at give dem nakkeskud ned i massegrave. Og ofte med biskopper, der stod og velsignede disse massedrab.

Dette rystede folk overalt i den muslimske verden og var medvirkende til at en bølge af jihadister drog til Bosnien for at ”redde deres muslimske brødre og søstre”. Der fik disse arabere dog lidt af et chok ved at møde de skinkesandwichspisende, øldrikkende, nedringede, lårkorte, tørklædeløse diskoteksdansende europæiske muslimer, som jeg selv oplevede ikke var til at skelne fra deres

kristne mordere. Men disse arabere glemte også at det var amerikanerne og NATO, der reddede mange af Europas muslimer fra holocaust – uden håb om at finde olie i området – udelukkende af humanitære grunde. Dette synes jeg er vigtigt at få med i jihadisternes fortælling om at ”alle i Vesten hader muslimer”. Når jeg derfor i dag ofte sidder til muslimske bryllupper og fester og underholder med ”hvordan jeg var med under befrielsen fra dette nutidens holocaust på muslimer” skal jeg dog passe på. For tit bliver jeg standset af en serber ved bordet, der bliver vred fordi de stadig i deres egen landflygtighed spinder videre på deres nationalromantiske tolkninger af den tids terrorisme.

Dette gør mig både opløftet og nedtrykt på samme tid. Opløftet fordi jeg her kan se at muslimer og kristne indvandrere igen har fundet sammen i den harmoni som de levede i med hinanden i Eksjugoslavien. Men nedtrykt over at det tilsyneladende er sket på samme måde som under Titos kommunisme gennem en følelse af fællesskab udviklet som følge af en godartet fælles ydre undertrykkelse. I Danmark af den dybe modvilje og afstandtagen, som disse indvandrere hele tiden føler fra danskerne, hvor selv jeg – som tilfældet viser – hyppigt slår dem alle sammen og psykisk ghettoiserer/stigmatiserer dem alle som ”muslimer”.

Her er mine billeder fra Europas sidste forsøg på et holocaust:

<http://www.american-pictures.com/gallery/kosovo/index.htm>

Endnu en kvindelig tilgang til terrorisme havde jeg gennem min franske sekretær, Dominique Kofod, da mit arbejdskollektiv første gang skulle vise ”Amerikanske Billeder” i Paris i 1981. Hun havde hentet en sort fyr fra Guadeloupe op i vores kollektiv for at indtale showet til fransk, hvorefter han fik et helt sæt af diasshowet med sig tilbage Frankrig for at køre rundt med det der. Men fyren endte med at ”hijacke” det dyre multimedieudstyr og Dominique og en anden af mine medarbejdere, Howie, måtte køre til Paris for at få det tilbage af ham. Han nægtede at udlevere det og kun gennem det samarbejde vi netop havde fået med Jean og Melvin McNair endte vi med at få det tilbage. Det lykkedes nemlig Melvin gennem lange forhandlinger med fyren at løskøbe det kaprede udstyr for 15.000 franske Frank. Melvin og Jean havde nemlig en vis erfaring med sådanne forhandlinger idet det var dette Black Panther ægtepar, som havde kapret et fly fra Detroit til

Algeriet og gennem lange forhandlinger fået FBI til at løskøbe passagererne for en million dollars, som blev afleveret ved flyet af en nøgen FBI-agent. Kort tid efter fik de asyl i Frankrig som ”politiske flygtninge” fra USA. Ak ja, det var andre tider dengang under præsident Mitterand! Så når vi nu kunne stille op med så store kendte terrorister turde fyren fra Guadeloupe naturligvis ikke andet end at give efter, da jeg havde sendt løsepengene ned til vore terrorist-afpressere. Vi havde nemlig brug for diasshowet til vores forestilling i Paris, som Melvin og Jean havde fået arrangeret i en antiracistisk gruppes lokaler, hvor de tidligere havde haft 14 bombeattentater og maskinpistolbeskydninger imod sig. Derfor måtte vi hele aftenen under forestillingen have de to politibetjente på billedet til at beskytte os og vore to etårige børn, Tony Harris’ og mine sønner, der sov inde i bygningen. Melvin stod og øste op til de gæsterne af en hel tønne rødvin, mens jeg prøvede dæmpe dem med ordene, "Alkohol og mit show er ikke den bedste kombination efter min erfaring". For vinen udløste så voldsomme ideologiske diskussioner ude i baglokalet, at folk ikke fik set ret meget af showet og jeg frygtede at politiet udenfor skulle kaldes ind for at skille de voldelige elementer ligesom politiet to år senere måtte tilkaldes da slagsmål brød ud under showet i London.

Vore børn sov fint igennem al den terrorisme, de således fik ind med fadermælken, men da vi to dage efter havde premiere på samme show i form af vores nye film ”American Pictures” i Cannes Film Festivalen udløste den lange klapsalver, men her blev børnene smidt ud af det fine Carlton hotel fordi de, som det blev sagt, ”terroriserede” verdensstjerne. Vi fik at vide at vi var de eneste ”stjerner” der nogensinde havde fundet på at bringe babyer med til Cannes. Samarbejdet med de to terrorister kom i stand fordi Melvin kendte Tony fra deres hjemby, Greensboro, mens Jean kom fra Winston Salem, hvor jeg huskede hvordan de som sorte pantere havde fået Ford Foundation til at donere en ambulance til panternes arbejde i ghettoen. Vore franske arrangører, Jean og Melvin, har siden opnået kultstatus med filmen om deres terrorisme, som man kan se her, men må modsat mig aldrig komme tilbage til USA. Jeg e-mailer stadig med dem.

<http://melvinandjean.com/>

http://en.wikipedia.org/wiki/Delta_Air_Lines_Flight_841

I mit julebrev fra 1993 skrev jeg følgende om endnu et vist "samarbejde" med internationale terrorister:

"Men så kom bomben. Næsten i selv samme øjeblik jeg kom flyvende ind fra Oklahoma State University hen over the World Trade Center for at lægge an til landing, sprang disse skyskrabere i luften - uden at jeg dog lagde mærke til noget. Da jeg kom ned på jorden, var hele New York i vild opstandelse. Jeg tog straks til gerningsstedet fordi det lå i nærheden af af hvor jeg boede hos Christina Sun (min kvindelige tilgang også til denne historie), hvor alt var kaos. Det var ufatteligt, at husene var blevet stående. Flere menneskeliv gik tabt, men voldens reaktioner er jo underlige. Jeg var egentlig ikke særlig rystet (ps. i den tid hvor angsten kom fra crack epidemien, som efterlod tusinder af ofre i storbyerne), og ringede og lagde en lakonisk besked på den altid spøgende Christinas telefonsvarer, "Så du min bombe?" Denne lille joke endte dog med at blive lidt for megen virkelighed i de følgende dage. Dag for dag så jeg i New York Times hvordan FBI arbejdede sig tættere og tættere ind på mig. Først at lastbilen, som havde transporteret kæmpebomben, var lejet i min gade i Jersey City, så at chaufføren boede lige overfor mig, derpå at alle sammensværgelsens telefonsamtaler var blevet ført fra min telefon, den telefon jeg normalt ringer hjem til Vibeke fra, osv. Virkelig rystet blev jeg, da jeg ikke kunne komme af sted til New England, fordi FBI havde omringet hele det hus, jeg opbevarer mine ting i. Tampen begyndte at brænde! Dernæst fjernede FBI's bombeeksperter med et kæmpesikkerhedsapparat de nitratrester, der lå i rummet ved siden af mit, og detonerede dem henne ved Frihedsgudinden, da de ikke turde at transportere dem over broer. Ifølge rapporterne havde de været lige ved at gå i opløsning og kunne så let som ingenting have sprunget de bøger for en halv million kr., jeg lige havde fået med skib fra Nørhaven Bogtrykkeri, i luften - bøger, som jeg ikke havde forsikret. Det var et chok for mig, at disse hyggelige ægyptiske fyre, som jeg ligesom de andre fattige lejere – mest sorte og arabiske – så tit havde gået og snakket med når de gik og puslede i rummene ved siden af mit og ude ved vore biler, pludselig var blevet "internationale terrorister" og nu én efter én havnede i fængsel. En ting lærte jeg, som drengen der råbte ulv: næste gang jeg er vidne til en terroraktion laver jeg ingen joke ud af det!"

Og dog, for 8 år senere havde jeg også en kvindelig tilgang til terror under det mere kendte og dødelige 9/11 terrorangreb på selvsamme World Trade Center. Jeg havde i Namibia boet hos de halvnøgne himbaer ude i ørkenen og på vejen nordpå havde jeg sammen med min afrikanske chauffør, Israel, forinden moret mig med at prøve at sætte verdensrekord i hvor mange barbrystede

blaffende himbakvinder vi kunne presse ind i én Landcruiser. Det lykkedes os kun at komme op på 10, da Israel ikke ville have vore fine bilsæder ødelagt af deres påsmurte gedefedt og røde okker. Da vi satte dem af midt ude i ørkenen, hvor de skulle til en begravelse i Kaokoland helt oppe ved Angolas grænse, stod [to af disse kvinder og spejlede sig i bilens sidespejle](#) med en glæde som var det første gang de havde set sig selv i et spejl. Lige i dette øjeblik berettede bilradioen - vagt og i brudstykker - på BBC at "all planes in America have been grounded". Da jeg normalt fløj hver dag i USA vidste jeg at noget sådant var aldeles uhørt, så noget forfærdeligt måtte være sket. Jeg var i chok og drønedede af sted mod en storby for at finde ud af hvad der var sket og så der på CNN de nu så velkendte WTC-billeder. Det virkede fuldstændig surrealistisk at opleve 11. september på den måde – kontrasten mellem dette high tech terrorangreb og disse fuldstændig uvidende kvinder, der levede næsten på stenalderstaden. Men straks jeg fandt ud af det blev jeg bekymret for Christina Sun, som lige på det tidspunkt skulle give fødsel til sin søn, Max, og vores lejlighed lå så tæt på Ground Zero. Jeg ræsede ned til hovedstaden Windhook, hvor jeg i tre dage prøvede at komme i kontakt med hende. Til sidst fik jeg hendes e-mail om røgen, lugten af brændt kød, det røde vand i hannerne osv, men i det mindste var hun i live. Heldigvis havde hun og alle andre af mine nære personlige venner overlevet, men jeg var denne gang så rystet at jeg lavede Afmagt kan få en til at lave de underligste ting. Dagen efter min hjemkomst til Danmark skulle jeg straks vise diasshowet, men kunne ikke få tankerne fra WTC. Derfor endte jeg med i mørket at lave [denne mindeside om mit eget forhold til WTC](#) for at sende den som hilsen til mine amerikanske venner. For bortset fra den dybe menneskelige tragedie var det for mig også som at se en kær ven forsvinde - WTC-vartegnet, som hundredvis af gange varmende og kærkomment var dukket op i New Jerseys fjerne dis og havde fortalt mig at nu var jeg ved at være "hjemme" efter de lange opslidende køreture i Syden og Midtvesten og som var mit daglige "tapet" i de senere år i lejligheden, jeg boede i hos Christina.

Endnu en kvindelig tilgang til terrorisme

2004

En anden grund til at jeg ikke fik skrevet julebrev var at jeg midt i julen fik en e-mail fra min gamle sorte "veninde" Sandra fra Harvard om at en kongreskomite ville lave en udstilling med mine billeder i Kongressen i anledning af at præsident Bush netop havde underskrevet loven om at etablere det første Afroamerikanske museum i Washington. Billederne skulle udstilles lige under kuplen i senatets Rotunda gennem hvilken alle senatorerne går på arbejde. Jeg fik derfor travlt med at udvælge og trykke billederne, der skulle afleveres først i februar. Efter kæmpearbejdet med at lave udstillingen i Rundetårn, hvor jeg ikke havde solgt ét billede, havde jeg ikke gidet hænge dem på en væg igen. Men dette var en kæmpechance til at slå igennem også udenfor USA's universitetsverden.

Så Vibeke og jeg drog sammen derover og kørte ned til Washington med billederne. Vi havde møder med komiteen, som også regnede med at mine billeder skulle hænge i det endelige museum, når det var bygget. Men det kan tage lang tid, da det bliver uhyre kontroversielt. Ingen i USA havde hørt om det, idet Bush ventede med at underskrive loven til den dag, hvor Saddam Hussein blev trukket op af hullet da dette jo ikke er populært på den racistiske højrefløj, som stadig ikke vil anerkende en Martin Luther King fødselsdag. Vi fik en masse andre spændende inside-historier at vide. Mest overrasket var jeg af samme grund over at de turde udstille Annie Hedwards billedtæpper, der er lavet efter mine fotos, men har et helt anderledes 70'er-agtigt politisk budskab end nutidens. Jeg havde glædet mig til at cykle ud til Annie ved Christiania for at fortælle hende at hun skulle udstilles i kongressen, men hun sad nærmest og gloede ligeglad på mig. Det var en tid hun ligesom helt havde lagt fra sig. Nu malede hun blomster, så hun gad ikke tage med til USA. Og det var måske godt nok, for Vibeke - som blev afløseren efter mit korte forhold til Annie Hedvard i 1976 - nød i fulde drag at blive indkvarteret i det fine hotel Congressional Suites lige bag kongressen. Men modtagelsen var mindre fin da vi skulle ind og se Senatets rotunde, der pudsigt nok er opkaldt efter en af de mest racistiske raceadskillelsessenatorer fra sydstaterne, Richard B. Russell.

Der var lige fundet gift i senatet og sikkerhedsfolkene gav mig en behandling som var jeg Saddam Hussein himself. Måske der også var visse ligheder, thi den dag hvor Hussein blev trukket op af sin jordhule havde flere af Vibekes veninder sendt hende drillende e-mails: "Har du set at de lige har fundet din mand?" At vi da heller ikke helt hører hjemme på de marmorbonede gulve gik også op for Vibeke, da vi kom kørende til Capitol og bilen brød sammen lige uden for. Heldigvis kunne vi

få den lavet mens vi boede i hotellet, men allerede da vi kørte tilbage mod New York gik det galt igen. Da vi passerede afkørslen i Maryland, hvor den gamle bil var brudt endelig sammen, sagde jeg til Vibeke: "Pas på, det er her hjulet eksploderede sidst jeg kørte forbi."

Og ganske rigtigt, i samme øjeblik lød der et brag under bilen og den begyndte at slingre voldsomt. Jeg fik den standset og så nu at baghjulet var faldet af - nøjagtig ligesom forhjulet faldt af på vores første feriedag i 2002-julebrevet. Det usandsynlige var sket, at ud af USA's hundredtusinder af værksteder havnede vi nu på netop det, hvor jeg kun to måneder før havde købt bilen. Og der sad nu Vibeke en hel eftermiddag - ligesom Rikke havde gjort det gang på gang - og trommede med fingrene, da hun skulle nå flyet til Danmark næste dag.

Da Vibeke var rejst hjem, havde jeg et par foredrag i Massachusetts samt Columbia og Princeton, hvor der var stuvende fuldt og hvor jeg bagefter slog tiden ihjel inden udstillingens åbning. Og det var sjovt for en gang skyld at have tid til at "hænge ud" sammen med studenterne, der pga. deres høje intelligens og debatniveau i Ivy League-skolerne "fornemmes" som de er på ens egen alder. Og drikket bliver der til deres fester, så det er jo ikke altid helt nemt at holde sig på måtten - hvis ikke man lige havde den ydmygelse at studenterne hele tiden blev bedt om at vise identitet, når der skulle købes sprut, mens jeg aldrig blev udspurgt. Så først gik det tit op for mig at i rent fysisk udvikling var de piger jeg løb rundt med kun på min søns alder selv om de kunne formulere sig som en Einstein. Omvendt oplever jeg dem i de lavere universiteter som umodne teenagere, som jeg aldrig ville drømme om at hænge ud med. Nå, selv Princeton er ikke hvad det var i de gode tider i 80'erne, da min far var med og fotograferede mine forestillinger her, som det ses på "hans" hjemmeside. Jeg har måske nok stadig fuldt hus, men dengang behøvede vi end ikke at sætte plakater op for at få det. I dag er Princeton blevet 80% republikansk.

Mens jeg gik der og blev vartet op og forkælet af studenterne og legede med tanken om at tage til Haiti og se oprøret mod Aristide med min søde haitianske arrangør, kom der pludselig en opringning fra Sandra om at den magtfulde Senate Rules Committee pludselig havde aflyst udstillingen af sikkerhedsgrunde pga. giftfundet i senatet. Det var kun to dage før den skulle åbnes af den ene af præsidentkandidaterne, Joseph Lieberman, og 600 invitationer var for længst sendt ud til VIP's til denne "black tie only event." Jeg selv havde sendt invitationer ud til Gud og hvermand - ikke mindst til mine sorte venner i en 400 miles radius - både gangstere som Alphonso og

fæstebønder som Lephus i Raleigh, da jeg syntes at det var en enestående lejlighed til en "beggars banquet" - et møde mellem de magtfulde herskende og de magtesløse udstødte, som højrefløjen bevidst prøver at holde udenfor bl.a. ved at nægte dem stemmeret pga. tidligere fængselsophold.

Jeg var frygtelig skuffet, da jeg kørte ned til Sandra i Washington. Og ligeså var hun, som havde arbejdet med sorte kongresfolk i så lang tid for at få udstillingen op at stå. Den danske ambassade havde også længe slået "Jacob Holdts udstilling i kongressen" stort op på deres hjemmeside ved siden af Alexandras besøg.

Dette kapitel om terrorister er langt fra færdigt, men emnet begyndte at kede mig.